

திருக்கோணமலை

த. சரவணமுத்துப்பிள்ளை B. A.

அவர்கள் இயற்றிய

தமிழ்ப் பாஷை

என்னும் சொற்பொழிவும்

திருக்கோணேசர் ஊஞ்சல்,

தத்தைவிடு தூது

முதலிய பல பாடல்களும்

Ms.

சீனிவாஸன்

பதிப்புரை

தி. த. சரவணமுத்து என்பவர் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை, உ. வே. சுவாமிநாத ஐயர், குமாரசுவாமிப்புவலர், ஆறுமுகநாவலர், கலியாணசுந்தர முதலியார், சுவாமிநாத பண்டிதர், நாராயண ஐயர், போன்ற பிரபல வித்வான்களாலும் மற்று எல்லோராலும் நன்கு மதிக்கப்பெற்றவரும் சங்க நூல்களில் பாண்டித்தியம் பெற்றவருமாகிய தி. த. கனகசுந்தரம் பிள்ளை என்ற தமிழ் ஆய்வாளரின் சகோதரராவர். அவர் இளம் பிராயத்திலேயே தனது தமையனான சென்னைக்குச் சென்று பச்சயப்பன் கல்லூரி, பிறகிடுன்சி கல்லூரி (சென்னை துரைத்தன பாடசாலை) என்ற கல்லூரிகளில் கல்விகற்றுத் தன் தமையனான ரைப் போலவே தத்துவ சாஸ்திரத்தில் B. A. பட்டம் பெற்று தமிழிலும் பாண்டித்தியம் பெற்றவர். பிறகிடுன்சி கல்லூரி என்னும் கல்லூரியில் நூல் நிலையத்திற்கு அதிபராக இருந்தார். அக்காலத்தில் (1892ம் ஆண்டு) தொடக்கப்பட்ட தமிழ்ச் சங்கத்தில் 'தமிழ்ப் பாஷை' என்னும் சொற்பொழிவை நிகழ்த்தினார். அவர் தமிழில் அடைந்த பாண்டித்தியத்தை அச்சொற்பொழிவினிலிருந்து நன்கு அறியலாம். அவர் 'மோகனாங்கி' எனும் சரித்திர சம்பந்தமான கதையையும் சிறுசிறு பாடல்களையும் இயற்றியுள்ளார். அவைகளில் 'தத்தைவிடு தூது' என்ற பாடல் பலராலும் மதிக்கப்பெற்ற பாடலாகும். அந்தோ, தமிழ் அன்னையின் தூர்ப்பாக்கியமோ என்னவோ அம் மகான் இளம் பிராயத்திலேயே மணம் செய்யமுன் இவ்வுலகை நீத்தார். அவரிருந்திருந்தால் அவர் சகோதரரைப் போன்று தமிழிற்கு அரும்பெருந் தொண்டாற்றியிருப்பாரென்பதில் ஐயமேயில்லை. பலரும் அவர் இயற்றிய பாடல்களைப்பற்றி என்னை அடிக்கடி வினவியதால், அவை எல்லோருக்கும் கிடைக்கும்படியும், அழியாமல் இருக்கும்படியும் அவற்றை அச்சிடத் துணிந்தேன். அவசரத்தில் அச்சிட்டதால் ஆங்காங்கு எழுத்துப்பிழைகளிருக்கலாம். அவற்றைப் பொருட்படுத்தாது இந்நூலை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். இதைக் குறுகிய காலத்தில் அச்சிட உதவிய குகன் அச்சகத்தாருக்கு எனது நன்றி

தி. க. இராஜசேகரன்

தமிழ்ப்பாஷை

ஐயன்மீர்,

தமிழ்ச்சங்கமென்னுஞ் சொற்றொடர் தமிழ்ப் பாஷையை விருத்திபண்ணும்பொருட் டேற்படுத்திய சங்கம், அல்லது தமிழ் நூற்களைக் கற்றறியும்பொருட் டேற்படுத்திய சங்கம் என இரு பொருட்பட்டுக்கிடக்கும். இலக்கண இலக்கியங்களைக் கசடறக் கற்ற புலவர் பலர் ஒன்று சேர்ந்து நூதனகிரந்தங்களையியற்றி உள்ள நூல்களைத்திருத்தி விளக்கும்பொருட்டு ஒருசங்க மேற்படுத்துவரேல் அதுவே தமிழ்ப் பாஷையை விருத்திபண்ணும் பொருட் டேற்படுத்திய சங்கமாகும்; முற்காலத்து மதுரை, கபாடபுரம் முதலிய இடங்களி லிருந்ததாகவும், அகத்தியர் தொல்காப்பியர் முதலிய பல சிறந்த வித்துவான்களை யுடைய தாயிருந்ததாகவும் நமது நூல்களிற் கூறப்படும் முத்தமிழ்ச் சங்கமே யிதற்கோரான்ற உதாரணமாகும். அவ்விதசங்கம் தற்காலத்துத் தமிழ்நாட்டிலெங்கேயாவ திருப்பதாக யான் கேள்விப்பட்டிலேன். தற்காலத்து தமிழ்ச் சங்கங்கள் பலவுளவேல், அவை பெரும்பாலும் மாணவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டவையே. சமுசாரசாகரத்தில் முழுகித் திகைத்திருக்கும் நமது முதியோர்க்கு இம்முயற்சி வீண் முயற்சியாமன்றோ? ஆகவே தற்கால தமிழ்ச் சங்கங்கள் தமிழ்ப்பாஷையைக் கற்றறியும்பொருட் டேற்படுத்தப்பட்டவைகளே. நமது சென்னைத் துரைத்தன பாடசாலைத் தமிழ்ச்சங்கமும் அவற்றுளொன்றேயாம். ஒருபாஷையைக் கற்பதினாலுதியமுண்டாயினன்றோ அப்பாஷையை யறிவுடையோனொருவன் கற்கப்புகுவான், அப்பாஷையிலுள்ள நூல்கள் சிறந்தவையாயினன்றோ அவற்றையிறந்து படாமற் காப்பாற்ற ஒரு சங்கமேற்படுத்தப்பட வேண்டும். யாவருக்கும் பிரயோசனமில்லாவொரு வேலையைச் செய்து வாணனை வீணாய்க் கழிப்பதறியாமெய்யாம். ஆகவே தமிழ்ப்பாஷை சிறந்ததென்ப தூஉம், தமிழ் நூற்கள் அழியாது காப்பாற்றப்படும் தகுதியுடையன வென்பதூஉம், நிரூபிக்கப்பட்ட வன்றைக்கன்றே தமிழ்ச்சங்கங்களவசியம் வேண்டுமென்பது புலப்படும். ஆகவே சென்னைத் துரைத்தன பாடசாலைத் தமிழ்ச்சங்க மேற்படுத்திய நமக்குத் தமிழ் நூல்களின் சிறப்பெடுத்துரைத்த லவசியமாம். அது பற்றியே இற்றைக்குத் தமிழ்ப்பாஷையின் சிறப்பைச் சிறிது என்னுனியன்றள வெடுத்துரைப்பான் றுணிந்தனன்.

யாதொரு பாஷையாயினும் அதன் தாரதம்மியத்தை யெடுத்துரைப்பானொருவன் அப்பாஷையைக் கசடறக்கற்ற வித்துவானாயிருத்த வலசியமாக, இவ்விஷயத்தைப் பற்றி யான் பேசத் துணிந்தது யாது காரணம் பற்றியோ வென்னில், இவ்விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசத்தக்க வலிமை சார்ந்த வித்துவான்கள் பலரும் மௌனமாயிருத்தவினாலே யானும் பிறதேயம்புக்கோற்குச் சிறுகுழந்தையும் வழிகாட்டுவது போலேயும், சந்தேகித்துவான் லீட்டிற் றவழுங் குழந்தையுங் கைக்குவந்தவா தாளந்தட்டி வாய்க்குவந்தவா பாடிக்களித்தல்போலேயும் பேசத் துணிந்தேன் என்றிப் பிறிதொரு காரணம் பற்றியன்றென்க.

தமிழின் சிறப்பெடுத்துரைப்பதென்? அதன் உற்பத்தியை நோக்குங்காலத்தே அதன்மகிமை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போற்றெற்றெனப்புலப்பட வில்லையாவெனக் கடாவுவாருமுளர். தமிழினுற் பத்தியாதோவெனப் பண்டிதரை வினவுவேமெல் அதைப்பற்றிப் பல கொள்கைக ளிருப்பதாகத்தெரியும். சப்த சமுத்திரத்தையு மோருமுந்தளவாக்கி யுள்ளங்கையில் வைத்துப் பாளஞ்செய்தருளிய அகத்தியமகாமுனிவரா லன்றோ தமிழியற் றப்பட்ட தென்பா ரொருசாரார். சூரபன்மனை வேல்கொடு தடிந்து அமரர் தம்மிடரை யடியொடு களைந்த சுப்பிரமணிய சுவாமியாலன்றோ தமிழியற் றப்பட்ட தென்பார் மற்றொருசாரார். திரிபுரமெரித்த விரிசடைக் கடவுளன்றோ தமிழிற் காதி நாயகரென்றறையோ ரனேகர். ஆகவே தமிழின்மகிமை தானே புலப்படுகின்றதென நமது தமிழ்ப்பண்டிதர் மனமகிழ்ந் திருக்கின்றனர். ஆயின் அவர்செய்த பாவமோ தமிழ் செய்த புண்ணியமோ யாதோ வறிகிலேன். தற்காலத்து அவர் மாற்றம் அவைக்கேழுது போகின்றது. ஆங்கிலேயபாஷை கற்று அணு வேனு மாங்கிலேய சாஸ்திரங்களிற் பயின்றோர்க்கு அவர் கூற்று நகை விளைக்கின்றது. யாதொரு பாஷையாயினும், அது எவ்வளவு அற்பமாயிருந்தபோதினும், அது ஒருவனற் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட தென்பதைத் தற்காலத்துக் கைக்கொள்ளார். அதுநிற்க, சிவபெருமானே தமிழ்ப்பாஷையைச் சிருஷ்டித்தாரென வைத்துக்கொள்வோம். அதனற் றமிழ்பெற்ற பயன் யாதோ? தமிழ் மாத் திரம் தானு கடவுளாற் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது? மறுபாஷைகள் யாவராற் சிருஷ்டிக்கப்பட்டனவோ? அன்றித்தாமே ஸ்ரீகைத் தனவோ? சகல பாஷைகளுங் கடவுளாற் சிருஷ்டிக்கப்பட்டனவாயின், தமிழ் கடவுளாற் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது என உரத்துக் கூறுவதனற் றமிழ்பெற்ற ஊதியமென்றோ? அற்றன்று தமிழ்

கடவுள் பேசும் பாஷையென்பராயின் மறு பாஷைகள் கடவுளுக்குத் தெரியாதா? மறுபாஷைகள் பேசுவாரிடத்துக் கடவுள் பேசவேண்டுமாயின் தமிழிலேயா பேசுவார்? அல்லது மொழி பெயர்ப்பதற் கொருவரை வைத்திருக்கின்றனரா? அல்லது அவரலரிடத்து அவரவர் பாஷையே பேசுவாராயின் தமிழைக் கடவுள் பேசினார் என்பதனால் தமிழ்க்கென்ன பயன்? அதுவுமன்றிக் கடவுள் ஹீபுறுபாஷை பேசினாரெனக் கிறிஸ்தவரும், அராபி பாஷை பேசினாரென மகமதியருங் கூறில் அவர்க்கு யாதுசமா தானஞ் சொல்வரோ? அவர் சொல்வது பொய் யாம் சொல்வது மெய் எனப்பன்முறை வற்புறுத்திக் கூறுவர் போலும்.

அதுநிற்க, கடவுள் தமிழையியற்றினு ரென்பதற்கத்தாட்சியாதென நமது பண்டிதரை வினவுவேமெல், வடகலை தென்கலை வரையறவுணர்ந்த சிவஞான மகாமுனிவர் காஞ்சிப்புராணத் தவ்வாறு கூறினாரன்றோ? முருகமூர்த்தி திருவருள் பெற்ற கச்சியப்ப சிவாசாரியார் கந்தபுராணத் தவ்வாறு கழறிட்போந்தனரன்றோ? சோமசுந்தரர் துணையடிபரவும் பரஞ்சோதி மாமுனிவரும் திருவிளையாடற் புராணத் தவ்வாறு கூறியிருக்கின்றனரன்றோ வென்பார். அதையும் நம்பாது நெருக்கிக்கேட்பேமெல் உடனே,

வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளியதற்கிலையாத் தொடர்புடைய தென்மொழியை யுலகமெலாந் தொழுதேத்தக், குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கொல்லேற்றுப்பாகரெனிற, கடல்வரைப்பி னிதன்பெருமை யாவரோ கணித்தறிவார்.

இருமொழிக்கும் கண்ணுதலோர் முதற்குரவ ரியல்வாய்ப்ப, இருமொழியும் வழிப்படுத்தார் முனிவேந்தரிசை பரப்பும், இருமொழியு மான்ரேரே தழீஇயினுரென்றூவிவ்விருமொழியு நிகரென்னு மிதற்கைய முளதேயோ?

கண்ணுதற்பெருங் கடவுளும் கழகமோ டமர்நது, பண்ணுதற் தெரிந் தாய்ந்தவிப் பசுந்தமி ழேனை, மண்ணிடைச்சில விலக்கண வரம்பிலா மொழிபோ லெண்ணிடப்படக் கிடந்ததா யெண்ணவும் படுமோ.

தொண்டர் நாதனைத் தூதிடைவிடுத்ததும் முதலை, யுண்ட பாலனை யழைத்தது மெலும்புபெண் ணுருவாக், கண்டதும் மறைக் கதவினைத் திறந்ததுங் கன்னித், தண்டமிழ்ச் சொலோ மறுபுலச் சொற்களோ சாற்றீர்.

என இன்னும் பலபாட்டுகளைச் சொல்லி நமது வரையையடக்குவர். இதனாற் தமிழின் மகிமை உறுபிக்கப்பட்டதாகாது. ஆனால் வேறெவ்விதமாகத் தான் தமிழின் சிறப்புக் கூறலாமெனின், என் சிற்றறிவுக் கெட்டியவா றொருவாறு கூறுகின்றேன்.

மனிதர் தம் மனக்குறிப்பை யொருவர்க்கொருவர் அறிவிப்பதற்கு மூன்று வழிகளுள்ளன: 1. சைகை. 2. பேச்சு. 3. எழுத்து. மனிதர் சீர் திருந்துவதற்குமுன் தம்மெண்ணங்களைச் சைகையினாலேயே யறிவித்தனர். தற்காலத்தும் தீவாந்தரங்களிலுள்ள சீர் திருந்தாத சில சாதிகளுள் சைகையே பெரும்பாலும் வழங்குகின்றது. சிலசாதிகளிடத்தில் பாஷையிருந்தும் பேசும் பொழுது சைகையையாவின் அவர் பேச்சுப் பிறர்க்கு விளங்காது. அமெரிக்காவிலுள்ள ஒரு சாதியார் இருட்டில் பேச மாட்டார்கள். தம் வீட்டிற்கொருவர் வந்தால் முதல் விளக்குக் கொளுத்திப் பிறகுதான் பேசுவார்கள். அதுவுமன்றித் தற்காலத்திலுள்ள சீர் திருந்திய சாதிகளுள்ளும் நன்றாகத் திருந்திய பாஷையிருந்தும் சைகையும் கூடவழங்குகின்றது. நாவல்லமையிற் சிறந்தோரென்று பேரெடுத்தோர் பெரும்பாலும் சைகையின்றிப் பேசார். அவர்பேசும் பாஷை மதுரமாயுந் தெளிவாயுமிருந்தபோதிலும் அவர் கூறும்பொருள் அவர் சைகையினால் நமக்குத் தெற்றெனப் புலப்படுகின்றது. எழுத்தோ 1. படமெழுதல், 2. பேசும் பாஷையை யெழுத்தினாலெழுதலென இருவகைப்படும். படமெழுதலும் சீர்திருந்தாத சாதிகளிலேயே வழங்குகின்றது. ஒருவன் வந்தானென எழுதவேண்டுமாயின் ஒரு மனிதன் நடப்பதுபோலெழுதுவார்கள். இவ்வழக்கம் சீர் திருந்திய சாதிகளுட் பெரும்பாலு மிலாதுபோயினும் சிறுபான்மை காணலாம். ஒரு சண்டையைப் பற்றிப் பிரசங்கஞ் செய்வோரொருவர் சண்டைசெய்வதுபோ லெழுதப்பட்ட வொருபடத்தைக் காட்டிப் பிரசங்கிப்பராயின் படமெழுதலும் சிறுபான்மை வழங்குகின்றதன்றோ? ஆயின் சீர் திருந்திய சாதிகளுள் பெரும்பான்மையும் வழங்குவது பேசலும் அதை யெழுத்தாலெழுதலுமே. ஆகவே திருந்திய பாஷையுடைத்தாயிருத்தல் சீர்திருத்தத்திற் கடையாளமாகின்றது. நம்முன்னோராகிய தமிழரும் பல்லாயிரவருடங்கட்கு முன்னே தமிழ்ப்பாஷையை யுடையோராயிருந்ததாகத் தெரியவருகிறது. எக்காலத்துத் தமிழ்ப்பாஷையைப் பெற்றனரோ யார்க்குந் தெரியாது. பரதகண்டத்தின் தென்பாகந்தில் திராவிடிருந்தனர். பரதகண்டத்து முன்வசித்தோர் திராவிடரென்றும், ஆரியர் இமயமலேகடந் திந்தியாவிற்கு வந்த

தன்மேல் அவர்கள் வடபாகங்களைப் பிடித்துக்கொளத் திராவிடர் தெற்கே வந்தனர் என்றுஞ் சொல்வர். ஆயின் அக்காலத்துத் திராவிடர் யாது பாஷை பேசினர்களோ யாமறியேம். திராவிட பாஷையெனத் தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் முதலிய பலபாஷைகட்டும் பெர்துப்பெயராயினும் ஆரியர் பெரும்பாலும் தமிழையே திராவிடமெனக் கூறிவந்ததாகத் தோற்றுகிறது. மற்றுந் திராவிட பாஷைகளைப் பார்க்கிலும் தமிழ் முந்தியதென்பது திண்ணம். தற்கால திராவிட பாஷைகளுக்குமுன் இவையாவற்றிற்கும் பொதுவான பாஷையொன்றிருந்திருக்கலாம். அது ஆங்காங்கு திருந்தியபொழுது ஓரிடத்திற்றமிழாயும், ஓரிடத்திற் றெலுங்காயும், மற்றோரிடத்திற் கன்னடமாயும் மாறுபட்டிருக்கலாம்.

அதுநிற்க, தமிழ் சமஸ்கிருதத்தினின்றும் பிறந்ததென்று சொல்வோர்க்கு விடையாதென்பிரேல், அவர் அவ்வாறு கூற்றஞ் நியாயமயாதென யான் வினவுவேன். சமஸ்கிருத பதங்கள் சில தமிழிலிருந்தால் தமிழ் சமஸ்கிருதத்தினின்றும் பிறந்ததாமா? தமிழ் எழுத்துக்களும் சமஸ்கிருத எழுத்துக்களும் சிறுபான்மையொத்திருந்தால் தமிழ் சமஸ்கிருதத்தினின்றும் பிறந்ததாமா? இவை காரணமன்றேல் வேறுயாது காரணம் பற்றியோ? தமிழிலக்கணத்திற்கும் சமஸ்கிருத இலக்கணத்திற்கு மிருக்கும் பேதத்தைநோக்கும் போதே தமிழ்வேறு சமஸ்கிருதம் வேறெனத் தெற்றெனப் புலப்படுமே. இந்தியாமுழுவதும் முற்காலத்து ஒரே பாஷைவழங்கி, அப்பாஷை வடபால் பாலியாகவும், தென்பால் தமிழாகவும் திருந்தப், பாலிபின்னுந் திருந்திச் சமஸ்கிருத மாயிற்றெனக் கூறுவோர் கொள்கை சரியெனத் தோற்றுகின்றது. அது சமஸ்கிருதத்திற்கும் தமிழிற்குமுள்ள சம்பந்தங்களை நன்றாய்வினக்கும். இலத்தீனுக்கும் இங்கிலீஷுக்குமுள்ள சம்பந்தமே சமஸ்கிருதத்திற்கும் தமிழுக்குமுள்ளது. ஆயின் இலத்தீனிலிருந்து வந்த சொற்களைநீக்கி இங்கிலீஷ் எழுதுவது கஷ்டமாயிருக்க சமஸ்கிருதபதமில்லாது தமிழிற் காவியமெழுதுவது சுலபமாயிருக்கின்றது. அதற்குச் சிந்தாமணி, கலித் தொகைமுதலிய நூல்களே யான்றவுதாரணமாகம். சமஸ்கிருத்தினாற்றமிழ்மிகவுந் திருந்தியது நிச்சயமே. ஆயினுமென்? சமஸ்கிருதம் தெற்கு வருமுன்னேயே தமிழ் மிகவுந் திருந்தியிருந்ததாகத் தோற்றுகிறது. தமிழிலிருக்கும் பழைய நூல்களில் வடமொழிச்சொல் அபூர்வமாய் வருதலே யிதற்கத்தாட்சியாய், திராவிடபாஷைகள் சகலத்தினும் முந்தியதுதமிழே. அவைகள்

யாவற்றினுஞ் சிறந்ததும் தமிழே. ஆங்கிலேயபாஷையில் அரி வரிவரமுன் தமிழ் திருந்தியபாஷையா யிருந்ததாயின் தமிழ் பழைய பாஷையென்பதற் கத்தாட்சி வேறுவேண்டுமோ?

அதுநிற்க, இப்பாஷைக்குத் தமிழெனும் பெயரெவ்வாறு வந்ததெனச்சற்று விசாரிப்போம், திரவிடம் என்னும் வட மொழிச்சொல் தமிழ் என மரீஇயித்தென்பார ஒருசாரார். தமிழ் என்னுமொழியே திரவிடமாயிற் றென்பார் மற்றொரு சாரார். தமிழ்என்னுமொழிக்கு இனிமையெனு மர்த்தமுண்டா கையால் தமிழ்ப்பாஷையின் இனிமைபற்றித் தமிழெனும் பெயர் வந்ததென்பார் தமிழ்ப்பாஷாபிமானிகள், “இதழ், இமிழ், உமிழ், கமழ், கவிழ், குமிழ், சிமிழ் என முகரப்பேறுபெற்ற பதங்கள்போலத் தமிழ் என்னுஞ் சொல்தனிமைப்பொருள் குறித்த தமிழென்னும் வினையடியாற் பிறந்து, வினைமுதற் பொருண்மை உணர்த்தியவிகுதிசூழ்ந்த, தனக்கிணையில்லாப் பாஷை என்னும் பொருள்பயப்பது” என்பார் மற்றொரு சாரார். தென்மொழியெனுந் தொடர்மொழியே, தென்மொழி, தெம் மொழி, தமிழ்எனமரீஇயற்றென்பார் போப் (Dr. Pope) துரையவர்கள். திரவிடம், தமிழ், என்னும் இருசொல்லும் திரமிடம் என்னும்மொழியிலிருந்து பிறந்தன வெனப் பலநியாயங்காட்டிக் கூறுகின்றனர் கால்டுவெல் பாதிரியார் (Rev. Caldwell); * இவற்றுட் பின்னைய விரண்டிலொன்றே சரியாயிருக்க வேண்டுமென என் சிற்றறிவுக்குத் தோற்றுகின்றது. ஆகவே யாதுகாரணம்பற்றியோ தமிழ் எனும்பெயருடைய இப்பாஷை, திரவிட பாஷைகளிலொன்றாயும், மற்றைய திரவிடபாஷைகள் யாவற்றிற்கும் முந்தியதாயும், அவற்றிற் சிறந்ததாயும், சமஸ்கிருதத்திற்குக் கீழ்ப்படியாததாயும், பல்லாயிரவருடங்களாகத் தென்னிந்தியாவில் வழங்கி வருகின்றது. தற்காலத்து இந்தியாவில் ‘குணகடல் குமரி குடகம் வேங்கடம்’ எனு நான்கெல்லையுள்ளும், ஈழதேயத்து வடக்குமாகாணம், கிழக்கு மாகாணங்களில் முக்கியமாயும், மற்றைய மாகாணங்களிற் சிறுபான்மையும், இரங்

* சென்னைத் துரைத்தன பாடசாலைச் சமஸ்கிருதாசிரியர் அப்பர்ட் (Dr. Oppert) துரையவர்கள் இந்தியாவில் முற்காலத்து மள்ளர் எனுஞ் சாதியாரிருந்தன ரென்றும், அவர்பாஷைக்கு மள்ளபாஷையென்றுபெயரென்றும், அப்பெயர் திருவென்னு மடைசேர்த்து திருமள்ள என்றுவழங்கியிருக்க வேண்டுமென்றும், திருமள்ள எனும் பதத்திலிருந்தே திரமிளம், திரவிடம், தமிழ் எனும் மூன்றுமொழிகளும் பிறந்தனவென்றுக் கூறுகின்றனர்.

கூன், பிளங்கு, சிங்கப்பூர் முதலிய இடங்களிலும், ஆபிரிக்காக்கண்டத்தின் தென்முனையிலும் வழங்குகின்றது. ஏறக்குறைய நூற்றுதாற்பத்தைந்து இலட்சம் சனங்களினுற் பேசப்படுகிறது. ஏறக்குறைய ஐம்பத்தெண்ணாயிரத்தைஞ்ஞாறு சொற்களையுடையதாக விருக்கின்றது. இதுவே தமிழாகிய நம்முடைய சுய பாஷை. இதைநோக்குங்காலத்து ‘அம்ம! இதன் பெருமைக்கு வேறு அத்தாட்சியும் வேண்டுமா எனத் தோற்றுகின்றது. ஆயினும் ஒருவிரலேந்தி இதுபெரிதோ சிறிதோவென்பது வினாவமு வாகுமாகையானும், ஓர் ஆயுதம்தகும் தகாதென்பது அது செய்யுந்தொழிலேநோக்கி யாகலானும், தமிழின் பெருமையை நிலைசிறுத்த இன்னுஞ்சற்று விசாரிப்போம்.

ஒருவன் தன் மனக்குறிப்பை மற்றோர்க் கறிவிப்பதற்குப் பாஷை முக்கியகருவி யாகின்றது. ஆகவே நமது மனக்குறிப்பை மற்றோர்க்கு எப்பாஷையிற் சுலபமாயும், தெளிவாயும், மதுரமாயும், பலவிதமாக வற்புறுத்திக் கூறமுடியுமோ அப்பாஷையே மிகவுஞ் சிறந்த பாஷையென்றுரைக்கவேண்டும். ஆங்கிலேய பாஷையையுந் தமிழ்ப்பாஷையையு மொத்துநோக்குங்காலத்து இரண்டிற்குமுள்ள தாரதம்மியங் கரதலாமலகம்போற் றென்னி திற்புலப்படுகின்றது.

ஆங்கிலேயபாஷையிற் சுலபமாகச் சொல்லக்கூடிய தொன்றைத் தமிழிற்கூறுவது மிகவும் வருத்தமாயிருக்கின்றது. ஆயின் அதைக்கொண்டு யாம் தமிழ் எனிய பாஷையெனக் கூறத்தகாது. நமக்கோதமிழ்ப்பாஷை நமது சொந்தப்பாஷையாயிருந்தபோதிலும் நன்றாகத் தெரியாது. அனேக மாணவர்க்கு ஆங்கிலேய பாஷை தெரிந்தளவேனுந் தமிழ்தெரியாது. அது சிலர் தமிழிற் பேசுவோருக்கு இங்கிலீஷில் விடையளிப்பதிருந்தும், தமிழிலே தொடங்கி இங்கிலீஷில் முடிப்பதிருந்தும், தமிழ் பேசும் பொழுதும் ஆங்கிலேய மொழிகளைக் கணக்கின்றிக் கலப்பதிருந்தும் காணலாம். அவர்கள் வாசித்ததமிழ் ஆண்டாண்டு சர்வகலாசாலைப் பரீக்ஷைக்குப்பாடமாக வேற்படுத்திய பாகங்களே, அவர்களறிந்த தமிழ்ச்சொற்களும்அப்பாகங்களிற் காணப்பட்டவைகளே. ஆகையினால் ஒருவிஷயத்தைத்தமிழிற் கூறமுடியாதெனல் அறியாமையாகும். தற்காலத்து நமக்குள்ள அறிவுடன் சொல்லமுடியாத வொருவிஷயம் இன்னுஞ்சில நூல்களைப்பார்த்தபிறகு சுலபமாகச்சொல்ல முடியலாம். தமிழிலுள்ள நூல்கள் யாவற்றையுந் தவறாது சுற்றுணர்ந்தோரே இவ்விஷயத்தைச் சொல்ல முடியாதென உறுதியாய்க்கூறலாம். ஆங்கி

லைய பாஷையின் நிலைமையைப்பார்த்துப் பிறகு தமிழைப்பார்த்தல் சூரியனைப்பார்த்துப் பின் சந்திரனைப்பார்ப்பது போலாம். சூரியனுடைய பிரகாசத்தினாலே சூரியனைப் பார்த்தவுடன் கண் பொறித்தட்டி மற்றொரு பொருளுஞ் சிறிது நேரந்தெரியாதது போலவே ஆங்கிலேய பாஷையைப் பார்த்தவுடன் அதன் பிரகாசத்தினால் நமது கண் மறைந்து தமிழின் ஒளி தெரியாது போகவுங் கூடும். ஆயினுமிங்கிலீஷுளவுதமிழ் சிறந்ததெனக் கற்றறியா மூடருஞ் சொல்லார்.

மண்ணுலகத்து மாந்தரும் மற்றைய சீவசெந்துக்களும் பிறந்து வளர்ந்து முதியோராவது போலவே பாஷையும் பிறந்து வளர்ந்து முதிர்கின்றது. எச்சாதியார் சீர்திருந்தியிருக்கின்றனரோ அவரது பாஷையும் திருந்தியிருக்கும். எப்பாஷை திருந்தியிருக்கின்றதோ அப்பாஷை பேசுவோருந் திருத்தமுடையோ ரென்பதற்கையமில்லை, ஆங்கிலேயர்க்கும் தமிழர்க்கும் எவ்வளவு பேதமிருக்கின்றதோ அவ்வளவுபேதம் ஆங்கிலேய பாஷைக்குந் தமிழ்ப் பாஷைக்குமிருக்கின்றது. பதினாயிர வருஷகாலமாக ஆங்கிலேயர் எப்படி நாட்குநாள் திருந்திக்கொண்டு வருகின்றனரோ அப்படியேயவர்பாஷையும் பிவிருத்தியாகிக்கொண்டு வருகின்றது. தமிழுந் தமிழர் சீர்திருந்தியகாலத்துத் திருந்தியவர்பின்வாங்கத் தானும் பின்வாங்கியவருநங்கத் தானுமுறங்கியது. ஆகவே தற்காலத்து இங்கிலீஷுக்குந் தமிழுக்கும் அளவிறந்த பேதமுண்டாதற் கிடமாயிற்று. நம்மனோர் விழித்தெழுந்து மறு பாஷைகளைக் கற்றுத் தமிழைத் திருத்துவரேல் தமிழுஞ் சில வருடத்தில் மிகவுந் திருந்துமன்றோ! ஆங்கிலேய பாஷையளவு சிறப்புடைத்தாக வருதற்குத் தடைதானென்றோ!

இது காறும் தமிழ்ப் பாஷையைப்பற்றிப் பேசினோம்; இனிமேல் தமிழ்ப் பாஷையிலிருக்கும் இலக்கியங்கள் யாவை அவற்றின் குணகுணங்கள் யாவையெனச் சிறிது விசாரிப்பேம். தமிழ்ப் பாஷையினுதி யாவர்க்குந் தெரியாதது போலவே தமிழிலே முதன்முதலெழுதப்பட்ட நூல்கள் யாவை, அவையெவராலெழுதப்பட்டன, எக்காலத்தெழுதப்பட்டன இவையாவும் யாவர்க்கும் தெரிவதரிதா யிருக்கின்றது. தேசசரித்திரங்க ளில்லாமையானும், முற்காலத்தைய நூல்களில்லாமையானும், பிற்காலத்து நூலாகிரியரும் முற்காலத்தைப் பற்றி யெழுதாமையானும், தமிழ்ப் பாஷையின் பூர்வசரித்திரம் பேரிருட்டாயிருக்கின்றது. அகத்தியரியற்றிய அகத்தியம் என்னும் பேரிலக்கணமே தமிழின்

முதல்முதலெழுதப்பட்ட நூலென்பர் அனேகர். அகத்தியம் பன்வீராயிரஞ் சூத்திரங்கொண்டதென்றும், இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்தமிழ்க்கு மிலக்கணங்கூறியதென்றுங் கூறுகின்றனர். தமிழ்ப்பாஷை தொடங்கியவுடன் ஒரு பேரிலக்கணத் தமிழிலே முதிய விந்தை நம்பண்டிதர்மார்க்கே புலப்படும். யாதொரு சிறு காரியத் திற்கும் சூத்திரமெடுத்துக்காட்டும் பண்டிதர், வித்துவான்கள் முதலியோர் “இலக்கியங் கண்டதற்கிலக்கணமியம் பவில” என்னுஞ் சிறுநன்னூற் சூத்திரத்தை மறந்து தமிழிலக்கிய முண்டுபடுதற்கு முன்னேயே அகத்தியர் தமிழிலேயொரு பேரிலக்கணமெழுதினாரெனக் கூறலும் ஒரு பெரும் விந்தையே. ஆயினுமென்? சப்தசமுத்திரத்தையுமோருழுந்தளவாக்கி யுள்ளங் கையில்வைத் தாசமனஞ் செய்தருளிய அகத்தியர்க்கு இலக்கியமின்றி யிலக்கணமெழுதல் ஒருபெருங் காரியமோவெனச் சமாதானங் கூறலும் பண்டிதர் பாண்டித்தியத்திற் கெட்டியதன் றிச் சின்னூட்பல் பிணிச்சிற்றறிவினராகிய தமக்குப் புலப்படும் பொருளோ? அகத்தியரியற்றியதாகக் கூறப்படும் பன்வீராயிரம் சூத்திரங்களுட் தொல்காப்பியரா லெடுத்தாளப்பட்ட சிலவும், உரையாசிரியர்களா லெடுத்தாளப்பட்ட சிலவுந்தவிர மற்றவையாவுமிறந்துபோயினவாகத் தோற்றுகின்றது இவ்வகத்தியர்க்கு தொல்காப்பியன், அதங்கோட்டரசன், துராலிங்கன், செம்பூட்சேய், வையாபிகன், வாய்ப்பியன், பனம்பாரன், கழாரம்பன், அவினையன், காக்கைபாடினியன், நற்றத்தன், வாமனன் எனப் பன்னிரு மாணுக்கரிருந்ததாகவும், அவர்தம் பேரைக்கொண்டு வெவ்வேறு பன்னிரண்டிலக்கணங்களும், அனை வருமொருங்குசேர்ந்து புறப்பொருட் பன்னிரு படலமென ஒரு நூலுமியற்றினதாகக் கூறுவர். அவற்றுட் தொல்காப்பிய மொன்றே நமக்குக் கிடைத்தது. தொல்காப்பியம் தற்காலத்துள்ள மற்றைய தமிழ் நூல்களைப் பார்க்கிலும் முந்தியதாகத் தோற்றுகின்றது. இதுவே தமிழிற்குச் சிறந்த இலக்கணம். எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு அணியென்னுமெனந்தையும் பற்றிச் சொல்லும் இந்நூலில் வடமொழிப்பதங்களருமையாயிருத்தலே இது முதியதென்பதற்கோ ரத்தாட்சியாகும். இதற்கு இளம்பூரணர், கல்லாடர், பேராசிரியர், சேனாவரையர், நச்சினுக்கினியர் என ஐவர் உரைசெய்தனரெனக்கூறல் வழக்கம். ஆயின் இளம்பூரணருரையில் எழுத்ததிகாரமும், சேனாவரையருரையில் சொல்லதிகாரமுமே வழங்குகின்றன. கல்லாடருரையும் பேராசிரியருரையுங் காணேம். நச்சினுர்க்கினியருரையே சகலத்திற்கும் பிந்தியதும், தொல்காப்பியமுழுவதற்கு முள்ளதும். நச்சினுர்க்கினிய ருரைவல்லபம்சூறிற் பெருகுமாதலின்

விட்டான். அவர் பேரே யவர்குணத்தை நன்று விரிக்கின்றது: இவர துரையையு மிறந்துபோகாதபடி காத்து நமக்கச்சிட்ட ளித்த ஸ்ரீமத். சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையவர்கட்குத் தமிழ் யாவரும் என்றும் நன்றியறிவுடையோரா யிருத்தல் வேண் டும். இவராலேயே தொல்காப்பியஞ் சேனாவரையமு மச்சிடப் பட்டது. தொல்காப்பிய மிக்காலத் தெழுதப்பட்டதெனக் கூற முடியாது. ஆயிரம் வருடங்கட்கு முன்னென்பார் சிலர். மூவா யிரம் வருடங்கட்குமுன் னென்பார் சிலர். இருபதினாயிரம் வரு டங்கட்கு முன்னென்பாருமுள்.

இக்காலத்திலேயே முத்தமிழ்ச்சங்க மிருந்ததாகக் கூறுகின் றனர். முதற்சங்கங் கடல் கொள்ளப்பட்ட மதுரையிலிருந்த தெனவும், சங்கமிருந்தார் ஐஞ்ஞாற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் எனவும், நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாடினாரெனவும், பாடப்பட்டவை எத்துணையோர் பரிபாட லும், முதுநாரையும், முதுகுருகும், களரியாவிரையுமென இத் தொடக்கத்தனவெனவும், இடைச்சங்கம் கபாடபுரத்திலிருந்த தெனவும், சங்கமிருந்தார் ஐஞ்ஞாற்றென்பதின்ம ரெனவும், மூவாயிரத்தெழுநூற்றுவர் பாடினாரெனவும், பாடப்பட்டவை கலியங்குருகும், வெண்டாளியும், வியாழமாலையகலுமென இத் தொடக்கத்தன எனவும், கடைச்சங்கம் வடமதுரையிலிருந்த தெனவும், சங்கமிருந்தார் நாற்பத்தொன்பதின்மரெனவும், நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாடினாரெனவும், பாடப் பட்டவை எட்டுத்தொகையும், பேரிசையும், சிற்றிசையுமென் றித்தொடக்கத்தன வெனவும் வித்துவான்கள் கூறுவர். ஆயின் உள்ளதையுள்ளபடி கூறல் தமிழ்ப்பண்டிதர் குணமன்மையின் உண்மையும் அவர்வாயில் வரும்பொழுது உண்மைநிறம் மாறிப் பொய்யாகின்றது. ஆகவே சங்கங்களைப்பற்றிக் கூறுவனவற்றுள் உண்மையெவ்வளவு பொய்யுஞ்ஞு எவ்வளவெனக் கண்டுபிடிக் கத் தொடங்கல் பகிரதப்பிரயத்தனமாகும். இச்சங்கங்களுள் ஒவ்வொன்றும் பல்லாயிர வருடமிருந்ததாவும், இச்சங்கங்களில் சிவன், சுப்பிரமணியர் முதலிய கடவுளர் சங்கத்தவராய் வீற் றிருந்தனரெனவும், இச்சங்கங்கட்குத் தெய்வீகமான சங்கப் பலகை யொன்றிருந்ததாகவும், இவ்வித பல கதைகளைக் கூறு வதனால் உள்ள உண்மையும்மறைந்து போகின்றது. கடைச் சங்கத்தி லியற்றப்பட்டனவாகக் கூறப்பட்டவற்றுட் சிலவே தற்காலத்து வழங்கும் நூல்களுட் பழையன;

இக்காலத்து நூல்களிற் சிறந்த காவியமைந்து; சிந்தா மணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, குண்டலகேசி, வளையா பதியென்பன. இவற்றுள் சிந்தாமணியும் சிலப்பதிகாரத்தி லொருபாகமுமே அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. திருத்தக்கதேவரி யற்றிய சிந்தாமணி பதினமூன்றிலம்பகத்தில் சேவகனது கதை யைக் கூறுவது. நச்சினார்க்கினியராலுரை செய்யப்பட்டது. சொல்லழகும் பொருளழகும் நிறைந்துள்ளது. ஆங்கிலேயரா லும் மிகவுஞ் சிறந்ததெனக் கணிக்கப்பட்டது. தமிழிற்சிறந்த காவியங்களுள் முக்கியமானதொன்று. மூவாயிரத்து நூற்று நாற்பைத்தைந்து செய்யுட்கொண்டது. கற்கக்கற்க இன்பம் பயப்பது. சேரர்குலத்துதித்த இளங்கோவடிகளியற்றிய சிலப் பதிகாரம் கோவலன் கதையைக் கூறுவது. புகார்காண்டம், மதுரைக்காண்டம், வஞ்சிக்காண்டம் என மூன்று பிரிவுள்ளது. கற்றோர் சிலராற் சிந்தாமணியினின்றுஞ் சிறந்ததெனக் கூறப் பட்டது. புகார்காண்டமே அச்சிடப்பட்டது; மணிமேகலை சில ரிடத்துக் கையெழுத்துப் பிரதியாயிருக்கின்றது. வளையாபதி, குண்டலகேசியிரண்டும் இருக்கின்றனவோ இறந்துபட்டனவோ தெரியாது. இவையன்றிச் சமணரியற்றிய யசோதரகாவியம். உதயணன்காதை, நாககுமாரகாவியம், குளாமணி, நீலகேசி யெனச் சில சிறுகாவியங்களுள். இவற்றுள் குளாமணி ஸ்ரீமத். சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையவர்களால் அச்சிடப்பட்டிருக்கின் றது. சொற்சுவை நிறைந்துள்ளது. தற்காலத்துச் சிறுகிரந்தங் களுள் அதற்குச் சமானமானது ஒன்றுங்காணேம். மற்றவற்றுள் யசோதரகாவியம் முன்னொருவரா லச்சிடப்பட்டிருக்கின்றது. மற்றவையச்சிடப்படவில்லை;

இவையன்றி, நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற் றுப்பத்து, பரிபாடல், சனித்தொகை, அகநானூறு, புறநா னூறு என எட்டுத்தொகைகளுள்ளன. இவற்றுள் நல்லந்துவ னார் கலித்தொகை யொன்றுமே அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றது. 'கற்றறிந்தோரேத்துங்கலி' யென்னும்பொழுதே யதன் சிறப் புத் தோற்றுகின்றது. மற்றத் தொகைகளுட் சில கையெழுத் துப் பிரதியாக விருக்கிறதாகக்கேள்வி. சில விற்றத்தனபோலும். இவையுமன்றி, திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, முல்லைப்பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி, நெடுநல்வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப் பாலை, மலைபடுகடாம் என்னும் பத்துப்பாட்டுகளுண்டு. இவை யாவும் ஒன்றாய் நச்சினார்க்கினிய ருரையுடன் ஸ்ரீமான் வே. சாமி நாதையரவர்களா லச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. சிந்தாமணிக்கு

யிரளித்த புண்ணியவாளனுமிவரே. தமிழிலுள்ள சிறுபாட்டுக் களிற் சிறந்தவையிவைத்துமே. இவையன்றி, நாலடி, நான் மணி, முதலிய பண்ணைச் சிழக்கணக்கெனக் கூறப்படும் பதினெட்டும் சங்கத்திற்குச் சேர்ந்ததாகவே கூறுவர். இவற்றுட் பல நீதி நூல்களே. கல்லாடரியற்றிய கல்லாட மென்னுஞ் சிறந்த நூலுமிக்காலத்திற்குச் சேர்ந்ததாகவே யிருக்கவேண்டும். அது அக்காலத்திலேயே பேர்பெற்ற நூலாயின், இக்காலத்தின் மகிமையையேன் சொல்லவேண்டும். ஆனால் அதையாரு முடியோகிப்பதைக்காணோம்.

இவை தோன்றிய காலத்தே தோன்றிப் பொருளில் இவையாவற்றிற்குஞ் சிறந்ததும், தமிழ் எனுமாது உச்சியிற்றறிக்குஞ் சூடாமணியெனச் சொல்லக்கூடியதும், தமிழின் பெருமையை யெங்கும் பரவச் செய்ததும், சாதிபேதம் மதபேதமின்றி யாருமெக்காலத்துங் கைக்கொள்ளக் கூடியதும், தமிழர்க்குப் பெருஞ் செல்வமாயதும் திருவள்ளுவரியற்றிய திருக்குறளே. இந் நூலிதன் பான்மைபலவற்றாலும், பிராஞ்சிலொருவராலும், சார்மேனிய பான்மைபலவற்றாலும், ஆங்கிலேய பான்மையில் மூவராலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுளதாயின் இதன் பெருமையை யானே எடுத்துரைக்க வல்லேன். தமிழ் வேதமென்னும் பெயருமிதற்குத் தகுந்ததே. இவ்விதநூல் வேறொருபாணையிலு மில்லையாயின் இதனார் நிறிழ்வுடைய பெருமையிவ்வளவிறறென வெடுத்துரைக்கப்பாற்றோ! இந்நூல் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கில் அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்றையுமே 1330 குறளிற் கூறுவது. வீட்டைப்பற்றி யேன் கூறவில்லையோ தெரிதலரிது, வள்ளுவர் நான்கையும் பற்றி :யெழுதியிருப்பார். வீட்டுப் பாகம் இறந்துபோயிருக்க வேண்டுமென்பர் சிலர். அறம், பொருள், இன்பம் மூன்றும் பாடி வீட்டைப்பற்றிப் பாடமுன் வள்ளுவர் இறந்திருப்பார் என்பர் சிலர். அனுபவத்தைக்கொண்டு அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்றையும் பற்றியுறுதியாகச் சொல்லியவர் வீட்டைப்பற்றி யுறுதியாகச் சொல்ல முடியாமையின் எழுதாதுவிட்டனர் என்பர் சிலர். இந்நூல் சகல சாதிகளிடத்திலும், சகல மதத்தவரிடத்திலும் பரம்பவேண்டுமென்னும் விருப்புடையோராய், சகலர்க்கும் பொதுவான அறம், பொருள், இன்பம் என்னு மூன்றையுஞ் சொல்லி வீடு சகலர்க்கும் பொதுவாகாமையின் கூறுது விட்டனர் என்பர் ஒரு சாரார். அஃதெவ்வாறுயினுமாகு. அது இற்றைக்காயிர வருடங்கட்குமுன் குறள் போன்ற ஒரு நூல் இயற்றிய தமிழர் மிகவுஞ் சீர்திருந்தியிருந்

தனர் என்பதற்கான்ற அத்தாட்சியாகும். ஆயின், இவ்வள்ளுவர் எங்கிருந்தனரோ, யாது தொழிற் செய்தனரோ, எம்மதத்தரோ, எக்காலத்திருந்தனரோ இவையாருமறியா மறைபொருளாயிருக்கின்றன. மயிலாப்பூரிலிருந்தனர் என்றும், நெய்தற்ருழில் செய்தனரென்றும் பெரும்பான்மையும் சொல்வர். சைவர்கள் இவரைச் சைவரென்பர். வைணவர் வைணவரென்பர். போப் (Dr. Pope) துரை கிறிஸ்தவர் என்பர் போலும். சமணர் இவரைச் சமணரென்றே கூறுவர். இக்காலத்திலேயே நிவாகரம், பிங்கலந்தை சூடாமணி முதலிய நிகண்டுகளுட், பவணந்திமுனிவரியற்றிய நன்னூலும் எழுதப்பட்டன எனக் கூறுவர். இத்துடன் தமிழணங்கின் வாலிபத்சையும் பூர்த்தியாயிற் றெனக் கூறவேண்டும். இவற்றிற்கும், இவற்றிற்குப் பின்வரும் மற்றைய நூல்களுக்குமுள்ள பேதத்தை நோக்குங்காலத்து, இவ்விருகாலத்துக்குமிடையில் இருநூறு முந்நூறு வருடங்கள் சென்றிருக்க வேண்டுமெனத் தோற்றுகின்றது. ஆயின் இடையே சென்ற இக்காலத்து நூல்கள் எழுதப்பட்டனவோ, எழுதப்படவில்லையோ, இல்லையேல் அது யாது காரணம்பற்றியோ, இவையார்க்கும் புலப்படா.

இற்றைக்கு ஏறக்குறைய ஆயிரவருடங்களுக்கு முன்னே தமிழில் இராமாயணம் பாடப்பட்டதென்பர் சிலர். சமஸ்கிருதத்திற்கு வான்மீகியும், கிரேக்கருக்கு ஹோமரும், ஆங்கிலேயர்க்கு மில்ற்றனும் போலத் தமிழுக்குக் கம்பருளர். உலகத்திலுள்ள மலைகள் யாவற்றிற்கும் இமயமலையெவ்விதமோ அவ்விதமே தமிழிலுள்ள கவிகள் யாவர்க்குங் கம்பர். கம்பரின் அறிவும், வாக்குவல்லபமும் இவ்வளவிறறென அளவிடற் பாலனவோ? சிறந்தகவியொருவற்கு வேண்டிய குணங்கள் யாவையோ யவையாவும் கம்பரில் நிறைந்திருக்கின்றன. மற்றுந் தமிழ்க்கவிகளிலுள்ள குறைகள் கம்பரில் ஆங்காங்கே தோற்றுகினும் இதர தேய கவிகளிலுள்ள நற்குணங்கள் யாவும் கம்பரில் காணப்படுகின்றன. தமிழிலக்கியத்தின் மகிமை நம்பாதவொருவற்குக் கம்பராமாயணமொன்றுமே தமிழின் மகிமையை நிலைநிறுத்தும். இதரதேயத்து முக்கிய கவிகளுடன் சம ஆசனத்தினுட் காருந்த கைமையுடையவர் கம்பரே. தமிழணங்கி னுச்சியிலணியும் இரத்தினச் சூடாமணி திருக்குறளாயின், அவ்வணங்கின் மார்பிறறுலங்கும் நவரத்தினமிழைத்த மகரகண்டிகை கம்பராமாயணமென்பதற்குச் சிறிதுமையமுளதோ? கம்பர் வான்மீகத்திலிருந்தபடி இராமாயணத்தை மொழிபெயர்த்தவரல்லர். இராமாயணக் கதையை யெடுத்துக்கொண்டு தானொரு இராமாயண

மியற்றியவரே. வான்மீக இராமாயணத்திற்குங் கம்பராமாயணத்திற்குங் கதையிலேயே பலவிடத்திற் பேதமிருக்கின்றன. இரண்டு இராமாயணத்தையும் பார்த்தோர் சிலர் கம்பராமாயணமே சிறந்ததென்பர். கதைசொல்லும் விதத்திலும், வர்ணனையிலும், ஒருவரோடொருவரைப் பேச்சுசெய்யும் விதத்திலும் கம்பருக்கிணையாவோர் தமிழில் வேறு யாவர்? அதுவுமன்றிக் கம்பராமாயணத்தை யெங்கெடுத்துப் பார்க்கிலும் அங்கங்கே யற்புதமா யிருக்கும். சிலகாலத்துக்குமுன் யான் கம்பராமாயணம் வாசிக்குத்தொடங்கி பாலகாண்டம் வாசித்த பொழுது இராமாயணத்திற் பாலகாண்டமே சிறந்தபாகமென நினைத்திருந்தேன். பின் அயோத்தியா காண்டம் வாசிக்கும் பொழுது பால காண்டத்தைப் பார்க்கிலும் அயோத்தியா காண்டமே சிறந்ததென்றேன். பின் ஆரணியகாண்டத்திற்கு வந்தபொழுது சந்தேகமின்றி ஆரணியகாண்டமே சிறந்ததென்றேன். யுத்த காண்டம் வரைக்கும் வாசித்தோரொருவர் யுத்தகாண்டம் மற்றெல்லாக் காண்டத்தைப் பார்க்கினுஞ் சிறந்ததென்றார். இவ்விதங்கூறின் சிறந்ததெது சிறவாததெது? ஆதிதொடங்கி யந்தம்வரையு மானந்தக்கடலாயிருக்குமாகின் அதன் சிறப்பையெடுத்துரைக்க யானேவல்லேன்? தமிழிலிருக்கும் நூல்களிற் கம்பராமாயணந்தவிர மற்றையாவு மழிந்தபோதிலும், கம்பராமாயணமொன்றுமே தமிழுக்கு அளவிறந்த பெருமை கொடுக்குமாயின், கம்பராமாயணம் இத்தன்மைத்தெனச் சொல்லற்பாலதோ! அதுநிற்கக் கம்பர் யார்? அரசன் என்பார் ஒரு சாரார். வேளாளனென்பார் மற்றொரு சாரார். வைணவனென்பார் வைணவர், சைவன் என்பார் சைவர். சமணனென்பார் யாகுங்காணேம். 'கற்றோர்கவியுட் பெரிதாந்தமிழ்க் கம்பநாடன்' சரித்திரமே இவ்வாறிருக்கின் தமிழ்ப்புலவர் சரித்திரம் எங்கு கண்டுபிடிப்பேம்? இராமாயணம் மூழுவதும் கம்பராற் புடப்பட்டதன்று. பாலகாண்டம்முதல் யுத்தகாண்டம் வரைக்குமே கம்பர் பன் னீராயிரத்துச் சொச்ச்செய்யுளாற் செய்திருக்கின்றனர். உத்தரராமாயணம் அவர்காலத்து வசித்த ஓட்டக் கூத்தரால் இயற்றப்பட்டுள்ளது; அவர்காலத்து வசித்த புகழேந்திப் புலவரால் நளவேண்பாவென்னும் திவ்விய கிரந்தமியற்றப்பட்டது.

இக்காலத்திற்குமுன் எட்டுத் தொகை பத்துப் பாட்டுத் தோன்றிய காலத்திருந்த அவ்வையாரையும் யாம் கவனியாது விடக்கூடாது. அவ்வையாரியற்றிய பெருங்கிரந்தமில்லாதுபோயினும் யாம் அனைவரஞ் சிறுவயதிற் கற்ற ஆத்திருடி, கொன் றைவேந்தன் முதலியவற்றை மறத்தலரிதாயிருகின்றதே. அது

மன்றி அவ்வையார் பெண்ணென்றபொழுதே யவர்பெயரையாம் எப்பொழுதும் மனத்தில் வைத்திருக்க வேண்டியதாயுமிருக்கின்றது. முற்காலத்தில் பெண்கல்வியிருந்ததற்கும் இது அத்தாட்சியாகின்றது.

இராமாயணம் முதலிய தோன்றிய காலத்திற்கு முந்தியே தமிழ்ப்பாஷைக்குச் சிறந்த பாக்கியமாகிய தேவாரங்களுமு தப்பட்டன. இவை அப்பர், சுந்தரர், சம்பந்தரெனு மூவராலெழுதப்பட்டன. இவர் மூவரில் பிந்தியவர் சுந்தரரே. யாவும் கடவுள்மேற் றுதியாகக் கூறப்பட்டனவேனும் தமிழ்ப்பாஷையின் வல்லபத்தையும் இனிமையையுந் தெற்றெனக் காட்டக் கூடியவை இவகைளே. வாசிப்போர் மனதையுருக்கும் வல்லமை தமிழிற்கில்லையென்போர்க்குத் தேவாரப் புத்தகமொன்றைக் கையிற் கொடுத்தல் நன்மருந்தாகும். தேவாரமேதேனு மொன்றைப் பண்ணுடன் சொல்லங் காலத்து நீரீச்சுவாதிக்கும் மன முருகுமாயின் தேவாரத்தின் சிறப்பைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? மாணிக்கவாசகரியற்றிய திருவாசகமு மித்தன்மையதே. திருவாசகம் தேவாரத்திற்கு முந்தியதே போலும். இத்தன்மையதான வைணவர்க்குச் சிறந்த திருவாய் மொழியும் ஏறக் குறைய இக்காலத்திலேயே தோன்றியது.

இவையாவற்றிற்கு மைந்தாறு நூற்றாண்டிற்குப் பிந்தியே தமிழில் பாரதமும் நடைதழு மெழுதப்பட்டன. இதற்குமுதல் சங்கத்தார் காலத்தெழுதிய பெருந்தேவனார் பாரதமே வழங்கியிருக்கவேண்டும். அது வெண்பாவாலும், வசனத்தாலுமியற்றப்பட்டது. பின் வில்லிபுத்தூரர் இயற்றியது விருத்தப் பாரதம். இது மிகவும் நல்லநூலாயினும் தமிழிலிருக்கும் முக்கிய நூல்களிலொன்றன்று. வில்லிபுத்தூரர் பாரதக் கதையைச் சுருக்கியெழுதியதுமன்றி, முடியவும் எழுதவில்லை. பாரதயுத்தம் முடிய வில்லிபுத்தூரர் பாரதமும் முடிகின்றது. சமஸ்கிருதத்திற்கு வியாசர் பாரதம் எவ்வளவு கீர்த்தி பெருக்கிறோ அதிற்பாதிவேனும் தமிழிற்கு வில்லிபுத்தூரர் பாரதஞ்செய்யவில்லை. அதிவீரராம பாண்டியனியற்றிய நடைதம் பலராலும் புகழப்பட்டதேனும் மிகவுஞ் சிறந்த நூலன்று. தமிழிலக்கியம் கற்கத் தொடங்குவோர்க்கு முதலில் மிகவுமானந்தங் கொடுப்பது நடைதம். ஆயின் அதன் சிறப்பு வரவரக்குறையும். அதிவீரராமன் மற்றுங் கவினைப் பார்த்துத் தன் யுக்திவல்லபுத்தாற் செய்ததுவேயொழிய நடைதம் கம்பரைப்போன்ற ஒரு மகாகவியினுலியற்றப்பட்ட நூலன்று. நடைதந்தவிர அதிவீர

ராமன் காசிகாண்டமும், கூர்மபுராணமும், வெற்றிவேற்கை யும் இன்னுஞ் சிலசிறு நூல்களுமியற்றினன். இக்காலத்திலேயே ஈழதேயத்திலிருந்த மகா கவியாகிய அரசகேசரியென்பவரால் இரகுலம்மிசந் தமிழிலியற்றப்பட்டது. அது மிகவும் சிறந்தநூலே. ஆயின் அது இந்தியாக் கரையில் மிகவும் வழங்கக் காணேம். இக்காலத்து சமஸ்கிருதம் மிகவும் பிரபல்லியமடைந்ததென்ப டும், தமிழ்வித்துவான்கள் பலரும் சமஸ்கிருதங்கற்று அதி லுள்ளபடி தமிழிற் கிரந்தமியற்றத் தொடங்கினரென்பதும், சிறந்தகவிகளாகிய அதிவீரராம பாண்டியன், வில்லிபுத்தூரர், அரசகேசரி முதலியோர் சமஸ்கிருதநூல்களைத் தமிழிலெழுதுவ திற் றிருப்பதியடைந்திருந்தமையே காட்டும்.

இனிப் புராணத்தைப்பற்றிச் சற்று விசாரிப்பேம். புரா ணந் தொடங்கிய காலத்திலேயே தமிழுக்கும் அஷ்டமத்திற் சனி வந்தது. தமிழ் மகிமையிழந்ததற்கும், சிறந்த காவியமுத வியவை யெழுதப்பட்டாது போயதற்கும், புராணமே முக்கிய காரணமென யான் நினைக்கின்றேன். தமிழிலெழுதக்கூடிய பெரு நூல்களில் மிகவுஞ் சுலபமாயெழுதக்கூடியது தலபுராணமே. பிற்காலத்துத் தலபுராணங்கள் கணக்கற்றுப் பெருகியதும் இத் தலேயே. இப்புராணங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கும் பாஷையிலி ருந்தும், இப்புராணங்களிற் கூறப்படும் விஷயங்களிலிருந்தும், தமிழணங்கிற்கு வாக்குமாரிய விருத்தாப்பிய காலம் வந்தது தோற்றும்; புராணகாலத்தை யிருகூறுகப்பிரிக்கலாம். முற்கூற் றில்வரும் புராணங்கள் மிகவும் சிறந்தவைகளே. மேற்கூறிய குற்றங்கள் இவற்றிற்குப் பொருந்தா. இப்புராணங்களை இயற் றியோர், இராமாயணம், சிந்தாமணி முதலிய நூல்களை மாதிரியாக வைத்து எழுதினவர்களாகையால் இப்புராணங்களும் மிகவுஞ் சிறந்திருக்கின்றன. பரஞ்சோதிமாமுனிவரியற்றிய திரு விளையாடற் புராணமும், சிவஞான முனிவரியற்றிய காஞ்சிப் புராணமும், கச்சியப்ப முனிவரியற்றிய தணிகைப் புராணமும், கச்சியப்ப சிவாசாரியரியற்றிய கந்தபுராணமுமே புராணங்க ளுட் சிறந்தன.

திருவிளையாடற் புராணம் சிவபெருமானது அறுபத்துநாலு திருவிளையாடலையும் பற்றிக்கூறும். இதிலேயே பாண்டியரது சரிதமும் தமிழ்ச்சங்கத்தின் சரிதமுங் கூறப்பட்டுள்ளது. இது மிகவும் பழநூலன்று.

பெரியபுராணம் அறுபத்துமூன்று சிவனடியார்களின் சரித் திரத்தைக்கூறுவது. இது சேக்கிழார் சுவாமிகளாலியற்றப்பட்ட து; சைவர்களால் மிகவும் கொண்டாடப்படுவது.

காஞ்சிப்புராணம், தணிகைப்புராணம் இரண்டும் தலபுரா ணம். இவை பிற்காலத்தன.

கந்தபுராணம் ஸ்ரீ கைலாயபதியாகிய சிவபெருமானின் திருக்குமரர் சுப்பிரமணியக் கடவுளின் சரித்திரத்தைக் கூறுவது. புராணங்களுட் சிறந்ததிதுவெனச் சொல்லவேண்டும். இதைப் பெருங்காவியமெனல் மிகவும் பொருந்தும். கம்பராமாயணத் திற்குச் சற்றேகிட்டவரும் மகத்துவத்தையுடையது. கற்றறிந் தோர்க்கு மிகவுமாநந்தங் கொடுக்கும் வல்லமைத்து. சொற் றுலை, பொருட்சுலை, சந்தச்சுலை யேராளமாய் நிறைந்துள் ளது. ஆங்கிலேயர் முதலிய பிறசாதியார்க்குத் தமிழின் மகிமைக் கெடுத்துக்காட்டாக நூல்காட்டவேண்டுமேல் முதல் இராமா யணம், இரண்டாவது கந்தப்புராணம் எனக் காட்டக்கூடிய தகைமைத்து. தமிழ்நூல்களிற் சிறந்தவற்றுள் முக்கியமான தொன்று. பதினாயிரத்துச்சொச்சச் செய்யுட் கொண்டது. இது தென்னிந்தியாவில் மிகவும் வழங்காமைக்கும், நமது சர்வகலா சாலையாரால் எடுத்தாளப்படாமைக்கும் காரணம் யாதோ அது என் சிற்றறிவுக்கெட்டிலது.

இரண்டொரு நூற்றாண்டிற்கு முந்தியிருந்த தாயுமானவர் பாடல்களும் சாமான்னியமானவையல்ல வேதாந்தக்கடலைக் கரைகண்டுணர்ந்து வேதாந்தம் முழுவதையும் செவிக்கு மதுர மான பாக்களாற் பாடியருளின தாயுமானவர் தமிழிற்கோர் சிறந்தர ஆபணமன்றோ? கற்றோர்தவிரக் கல்லாமுடர் வாழிலும் சாதாரணமாய் வருவது தாயுமானவர் பாட்டன்றோ? தாயுமா னவரைக் கொண்டன்றோ அனேக ஏழைப்பண்டாரங்கள் வயிறு வளர்க்கின்றனர்?

புராணங்களை யிருகூறுகப் பிரித்து முற்கூற்றைப் பற்றிச் சிறிது சொன்னேன். பிற்கூற்றுப் புராணங்களின் காலமே தமிழுக்குங் கலிகாலம். விருத்தாப்பியமடைந்த தமிழணங்கிற்குப் பஞ்சப்புவலனும் இக்காலத்து கெட்டன போலும். இப்புராணங் களே தமிழைப்பாழாக்கின பெரும்பேறுடையன. ஆலையில்லா லுருக்கு இலுப்பைப்பூச் சர்க்கரைபோலவும் ஊமைக்குள்லுவா யன் மகாவித்துவானென்பது போலேயும், தட்டிப்பேச ஆளில் லாவிட்டாற் றம்பி சண்டப்பிரசண்ட னென்பதுபோலேயும், காரிகைகற்றுச் சொற்றொடர்க்கப் பழகினோர் யாவரும் புராண மெழுதத் தொடங்கின் தமிழென்னபாடுதான்படாது? தமிழிலே ருக்கும் புராணங்களோ நூற்றுக்கணக்கா யிருக்கின்றன. ஆய்

னவை நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றென்பது போகிப்பண்டிகை யில் அக்கினி வளர்த்தற்கே தக்கனவாயின், இப்புராணங்களி ருக்கின்றனவென்று யாம் மகிழவும் வேண்டுமோ? இப்புராணி கர் தமிழிற்காவது உலகத்திற்காவது யாதுநன்மை தான் செய் தனரோ! இவற்றை நினைக்குந்தோறும் எனக்குமனம் புழுங்கு கின்றது; காணுந்தோறும் கண் கலங்குகின்றது. அந்தோ! இந் நிலைமை தமிழுக்கும் வரவேண்டுமா! புராணகாலத்தின் முற் கூற்றிற் சிறந்த புராணங்கள் சிலவெடுத்துக் காட்டினேன். இப்பிற்கூற்றினும் சிறந்தபுராணங்கள் சிலவுளவேனும் எடுத்துக் காட்டிற் பெருகுமாகலின் காட்டாது விட்டனன்.

இதுநிற்க, கோவையென்னும் பெயருடைத்தாய், அகப் பொருண்மேலதா யியற்றப்படும் நூல்கள் தமிழிற் சிலவுள. இவ்வித நூல்கள் வேறுயாதொரு பாஷையிலு மிருப்பதாகயான் கேள்விப்பட்டிலேன். இவை தமிழுக்கேயுரியன. இவற்றுட் பல வுளவேனும், மாணிக்கவாசகரியற்றிய திருக்கோவையாரும், பொய்யாமொழிப் புலவரியற்றிய தஞ்சைவாணன் கோலையுமே மிகவும் பலராலும் வாசிக்கப்படுவன.

முற்கூறிய இலக்கண நூல்களன்றியாப்பருங்கலம், யாப் பருங்கலக்காரிகை என்னும் யாப்பிலக்கணங்களும், தண்டியலங் காரம், மாறனலங்காரம் என்னும் அணியிலக்கணங்களும் பழைய கிரந்தங்களே. ஆயின் எக்காலத்திற்குரியனவோ அறி யேன்.

பிற்காலத்தைய தமிழிலக்கணங்களுள் வைத்தியநாத நாவ லரியற்றிய இலக்கண விளக்கமும், ஈசானதேசிகரியற்றிய இலக் கணக்கொத்தும், சுப்பிரமணியதீக்ஷிதர் இயற்றிய பிரயோக விவேகமும், சிவஞான சுவாமிகளியற்றிய தொல்காப்பியச் சூத் திரவிருத்தியும், இலக்கண விளக்கச் சூராவனியும், சங்கர நமச் சிவாயப்புலவர் எழுதிய நன்னூல்விருத்தியுமே சிறந்தன.

ஆயின், இவையாவுமியற்றமிழன்றோ? இயல், இசை, நாட கம் பற்றித்தமிழுக்கு முத்தமிழ் எனப் பேர் போந்திருக்க, இயல்மாத்திரங்கூறி மற்றையவிரண்டுங் கூறுதொழிந்தமையாது காரணம்பற்றியோ வென்பிரேல், ஐயன்மீர், தற்காலத்து நமக் குக்கிட்டியது இயற்றமிழொன்றுமே. இசை, நாடகம் இரண் டும் இறந்தனவெனக் கற்றறிந்தோர் கூறுவர். இசை நாட கம் என்னும் பெயர்களையும், பெருநாரை, பெருங்குருகு, குண நூல், முறுவல், சயந்தம், செயிற்றியம் என்னும் பெயர்களே

யும் இயற்றமிழ்ப் புத்தகங்களிற் காண்கின்றோமன்றி, இசை நாடகப் புத்தகங்களைக் கண்டேமல்லேம். இசைத்தமிழ் எனக் கூறப்பட்டது சங்கீத சாஸ்திரத்தையோ, அன்றிச் சங்கீதத்திற் கமைந்த பதங்களையோ அறியேம். நாடகத்தமிழ் எனக்கூறப் பட்டதும் நாடக இலக்கணமோ, நாடகங்கள்தானோ அறியேம். நாடகங்களேல், இவை தற்காலத்துத் தாலுதலுத்தனனோ, என உரத்துக்கதறிக் களரிசுலுங்க ஓங்கிமிதிக்கும் கூத்துக்களோ, அன்றேல் ஆங்கிலேய சமஸ்கிருத நாடகங்களைப் போன்ற நாட கங்களோ அதுவுமறியேம்.

அதுநிற்க, ஆங்கிலேய பாஷையில் யாம் மிகுதியுங் காணும் வசனக் கிரந்தங்கள் தமிழிற்கிடையா. ஒவ்வொரு பாஷையின் சரித்திரத்திலும், செய்யுள் முந்தியும் வசனம் பிந்தியுமே வரு கின்றது. தமிழ் வசனம் வருங்காலம் வரையும் நிலைநின்றிலது போலும். தமிழ் வசனங்களுக்குள் முந்தியது பெருந்தேவனார் பாரதத்து ஆங்காங்குவரும் வசனங்களே. அதற்குப் பிந்தியவை நச்சினர்க்கினியர், பரிமேலழகர் முதலிய உரையாசிரியரால் உரையிலெழுதப் பட்டவையே. இவையொன்றும் வசனக் கிரந் தமாகா. கிறீஸ்து பிறந்து பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற் பகுதியில் வசித்தவரும் ஆங்கிலேய துரைத்தனவித்தியாசாலையிற் றமிழ்ப் பண்டிதராயிருந்தவருமாகிய தாண்டவராய முதலியா ரெழுதிய பஞ்சதந்திரமே முதன்முதலெழுதப்பட்ட வசனக்கிரந் தமாகத் தோற்றுக்கின்றது. வீரமாமுனிவரெழுதிய பரமார்த்த குருகதையதற்கு முந்தியதேல் அதுவே முதற்கிரந்தமாம். வச னத்தின் மகிமை தெரியாமையினன்றோ நம்முன்னோர் வசனத் தில் நூல் செய்யா தொழிந்தனர். அவர்களியற்றிய செய்யுட் கிரந்தங்களிற் சில வசனத்திலெழுதப்பட்டிருந்தால் சிறந்திருக் குமன்றோ!

அதுநிற்க ஆங்கிலேய பாஷையில் சாஸ்திரங்கள் அனேக மிருக்கின்றனவே, இவைபோற் சாஸ்திர நூல்கள் தமிழிலில்லை யாவென்பிரேல், ஏன் இல்லை? கெவுளினூல், பஞ்சபட்சி, கனவு நூல், சகுணநூல், இரேகைநூல் முதலிய சாஸ்திரங்கள் அள விறந்தன இருக்கின்றன. நீங்கள் கூறும், மற்றைய சாத்திரங் கள் மிலேச்சராகிய ஆங்கிலேயர் பிற்காலத்துக் கொணர்ந்த வையே. இவற்றை யெல்லாமொரு பொருட்படுத்தி நம்முன் னோர் கவனித்திலர்.

“ அலகுசால் கற்பி னறிவுநூல் கல்லா
நூலகநூ லோதுவ வெல்லாங் — கலகல
கூஉந் துணையல்லாற் கொண்டுதடு மாற்றம்
போஓந் துணையறிவா ரில். ”

எனப்பாடிய நம்முன்னோரா தற்கால ஆங்கிலேய சாஸ்திரங்களைக் கவனிப்பவர்? ஆயினும் வாக்குவாதம் வருமேல் இச்சாத்திரங்கள் யாவுந் தமிழிலிருக்கின்றனவென நம்பண்டிதர்மார் கூறுவார். அவை யெங்கிருக்கின்றனவோ? ஏன் வெளிப்படாதிருக்கின்றனவோ? இவை கைக்கஞ்சனமிட்டுப் பார்த்தேயறிய வேண்டும்.

தமிழிலே வேதாந்த சித்தாந்தப் புத்தகங்களனேக மிருக்கின்றன. சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தி முதலிய பதினான்கு சித்தாந்தப் புத்தகங்களும், கைவல்லியம், ஞானவாசிட்டம் முதலிய வேதாந்தப் புத்தகங்களும் இருக்கின்றன. இவையாவும் யாவராலும் வாசிச்சுக் கூடியனவல்ல. இலக்கிய இலக்கணப் பயிற்சியுடையோ னொருவன் வேதாந்த சித்தாந்த மறிந்தோரிடத்தில் வாசிப்பானாயிற் சந்தேகமுறக் கற்கமுடியும். இந்நூல்கள் வேதாந்த சித்தாந்தம் வாசிக்குஞ் சிலராலன்றி ஏனையோர் பலராலும் வாசிக்கப்படுவனவன்று. காஞ்சிப்புராணமும், தொல்காப்பிய சூத்திரவிருத்தியும், இயற்றிய சிவஞானமுனிவரே ‘ திராவிட மகாபாஷ்யம் ’ என ஒரு பெரிய சித்தாந்த நூலியற்றியிருக்கின்றனர். கற்றுவல்ல சகலராலுந் துதிக்கப்படும் அந்நூலைச் சகலர்க்கும் எளிதிற் கிட்டும்படி அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தும் புண்ணியவான் யாரோ! அந்நூல் நங்கைக்கு எந்நாட்தான் கிட்டுமோ! இதுவன்றி சிவஞானமுனிவர் தர்க்கசங்கிரகம் அன்னம்பட்டியம் என்னும் தர்க்க நூலை மொழிபெயர்த்திருக்கின்றனர். இதுவன்றி வேறுசில தர்க்க நூல்களுமிருக்கின்றன. சோதிட நூல்கள் அநேகமுள; கணித நூல்கள் சிலவுள.

இதுகாறும் தமிழ்நூல்களின் பிரிவுகளை யெடுத்துக்காட்டி ஒவ்வொரு பிரிவினுஞ் சில நூல்களை யெடுத்துக்காட்டினேனல்லன். தமிழினிருக்கும் அளவிறந்த சிறுநூல்களையு மதுகாரணம்பற்றியே எடுத்துக்கூறிலேன்; கூறியவற்றினும் குறிப்பாய்ச் சில பல சொன்னேனன்றி ஒவ்வொரு நூலைப்பற்றியும் சகலதுஞ்சொல்லத்தொடங்கினேனல்லன். இதை நினைந்துகற்றறிந்த பெரியோர் யான் கூறியும் கூறாது விட்ட குறைநிறைகளை மன்னிப் பாராக.

இவையித்தன்மைத்தாயிருக்க, தற்காலத்தமிழருக்கும் நிலைமையெடுத்துரைக்கவும் வேண்டுமா? அருமறையோது மந்தனாளர்க்கெல்லாம் ஆங்கிலேய பாஷை சுயபாஷையும் அன்னிய பாஷை தமிழுமானது இக்கலிகாலத்தின் கூத்தோ! ஆங்கிலேய பாஷையிலோர் சிறுகிரந்தத் தெரியாதிருத்தல் அவமானமாக, கம்பர்பாடியது இராமர்கதையோ தருமர்கதையோவென விஞ் வல் மரியாதையாயது கலிகாலவிநோதமே! ஆங்கிலேய பாஷையை அடுப்படியிற்கேட்பேமேல் தமிழ்தானென்குபோயிற்றே! தந்தைக்குத் தலையிடிக்க மயானத்தில் விறகடுக்கிய சண்டாளன் கெதியாயிற்றன்றோ தமிழர்கெதி! தொட்டிலிற்பழக்கஞ் சுடுகாட்டுமட்டும் என்னும் பழமொழியும் பாஷைவிஷயத்திற் றவறிற்றன்றோ! இந்நிலைமையை விஸ்தரித்தாம் பயனென்! வருந்தியழைத்தாலும் வராதவரா. ஆயின் தற்காலத்துத் தமிழ் கற்றோர் யாருமிலரா என்பிரேல், உளர், அனேகருளர். இருந்துமென்? போகுமுயிரை யிழுத்துப்பிடிக்க முடியுமா? இன்னமொரு இராமாயண மெக்காலத்துக்காணப்போகிறோம்? இன்னமொரு குறள் யாவர் இயற்றப்போகிறார்? இன்னமொரு கந்தபுராண மிரங்கித்தான்வருமா? தற்காலவித்துவான்கள் இயற்றக்கூடியவை இரட்டைமணிமாலை, அந்தாதிமுதலிய சிறு நூல்களே. சிறந்த வித்துவானெழுதுவது கலம்பகமே. இதற்குமேலியற்ற எவரான்முடியும்? அந்தோ! அந்தோ! தமிழன் மகிமை தற்காலத்துநன்றும் விளங்கிற்றே! தமிழ் திருந்தவேண்டுமெனும் விருப்பமுடையோர் அந்தாதி கலம்பகம் முதலியவை யெழுதுவதனென்ன பயன்? அவ்வாறு எழுதினும் அதினும் புதிதே தாவது சொல்வரா? சொல்லார், அந்தோ அதுதவறென்பர். கூறும்பொருளும், கூறும்விதமும் முன்னோர்கூறியவிதமே கூற வேண்டுமாயின் திருந்துவதற்குவழி யெங்ஙனோ? உருவகம், உவமை முதலியவும் முன்னோர் கூறியவற்றிற்பிரிது கூற்றிற் றவறென்பரேல், ஐயன்மீர், தமிழுய்யும் வழிதானெவ்வாரோ? முன்னோருகால் யானியற்றிய செய்யுளொன்றில் காக்கையிற்கரியகூந் தல் என்றெழுதியதற்குப் பண்டிதர்முவர் “முன்னோர் யாவரும் இவ்வாறு கூற வில்லையே; இதுதவறு” என்றனர். முன்னோர் காக்கை கரிதென்று சொல்லாவிடிற் காக்கைகரிதல்ல வெனக் கூறக்கூடிய பண்டிதருடன் யாம்பாது செய்யலாம்? முன்னோர் கூறியவற்றையே திருப்பிக்கூறுவதிலாம்பயனென்றோ? கூறுவது கூறலுங் குற்றமாமன்றோ? செய்யுளெழுதவல்லோர் தமிழிற் புதிதாயொன்றெழுதுவரேல் பிரயோசனமாம். அன்றேல், பிறபாஷையிலிருந்து மொழிபெயர்ப்பரேல் பிரயோசனமாம். தமிழிற்

குமுக்கியமாய் வேண்டியவை வசனக்கிரந்தங்களும், தேசசரித் திரங்களும், தற்காலசாஸ்திரங்களுமே; இவற்றுள்ளொன்று செய் வோர் நன்மைசெய்வோராவர். ஒரு கலம்பகமெழுதுங் காலத்து, ஆங்கிலேயபாஷையிலிருந்து ஒரு நூலையாவது அல்லது சொந் தமாக ஒருவசனத்தையாவது எழுதுவோர் தமிழிற்குதவி செய் தோரும், தமிழருக்கு நன்மைசெய்தோருமாவர். அது விட்டுச் சீரெண்ணியகராதிபார்த்துச் செய்யுள் செய்வதில் யாதுபயன்? தமிழ்திருந்துவ தெய்விதம்? அன்றித் தமிழ் எந்நாளு மிந்நிலை மையிலிருத்தல் வேண்டுமா? தமிழ் வித்துவான்களையாவருந் தமிழின் தற்காலநிலைமையைக் கவனியாதிருக்கின்றனரே! தமிழர்களே, உங்கள் சுதேசாபிமானம் எங்குபோயிற்று? தமிழின் ஆயுள் முடிந்ததென்பீரோ? அவ்வாறுகூறற்க. அதைரியப்படாது தமிழைவிருத்திபண்ண வேண்டியதே சுதேசாபிமானிகளின் கடமை. தமிழ் இருந்தநிலைமையை நோக்குங்காலத்து அதன் மகிமை புலப்படவில்லையா? ஆங்கிலேய பாஷைமுதலிய பாஷை கள்போற்றிருந்துவதுங் கஷ்டமா? இவ்விதபாஷையைக்கைசோர னிட உங்களுக்கு மனம்வருகின்றதா? காக்கைக்குந் தக் குஞ்சு பொன்குஞ்சென்பரேல் நமது தமிழ்ப்பாஷையை விருத்திபண் னுதல் நமது கடமையன்றோ? தமிழிருந்தநிலைமையையும், தமிழிருக்கும் நிலைமையையும் நோக்குங் காலத்து “நீ யிருந்த ஷ்ச்சியென்ன, நீ விழுந்தபள்ளமென்ன” எனத்தற்காலதமிழ்ப் புலவர் ஒருவருடன்கூற வேண்டியிருக்கின்றதே! (Into what pit thou seest, from what height fallen!) ஐயன்மீர் கைவிடாதேயுங்கள். அந்தரித்த நேரத்திற் கையுதறுவது ஆண்மக்கட்கழகோ? ஐயன் மீர் நும்மாலியன்றமட்டும் தமிழ் வாசியுங்கள். இயன்றமட்டும் விருத்திசெய்யுங்கள்; இயன்றமட்டும் பரப்புங்கள். ஐயன்மீர் இது நும்கடனும். “பண்டிதர்கள் இருக்கிறார்கள், தமிழைப் பாது காத்துக்கொள்வார்கள். நம்வேலையை நாம்பார்ப்போம்” என்று சொல்லாதேயுங்கள். பாலையும்வைத்துப் பூனையையுங் காவல் வைப்பார்களா? பண்டிதர்களால்வரும் நன்மையோ சிறிது சிறிது மிகவுஞ் சிறிது. அவர்செய்யுந் தீமையோ கொடிது, கொடிது மிகவுங்கொடிது. ஆங்கிலேயபாஷைகற்றுச் சாஸ்திரப்பயிற்சியுள்ள நீங்களே நன்மைசெய்ய வேண்டும். சகலர் நம்பிக்கையு முங்கள்மேலேயே யிருக்கின்றது. தமிழணங்கு தள் ளாரும் பருவமெனக்கைவிடாதேயுங்கள். நும்பனதை யொருப் படுத்தித் தமிழ்கற்கத் தொடங்குங்கள்;

முற்றிற்று.

அறுசீர்க்கழி நெடிலாசிரிய விருத்தம்

மலர்தலை யுலகின் மாந்தர் வழங்கிடு மொழிக டம்முட் பலர்புகழ் தகைமை வாய்ந்த பாஷைகள் பலவா னாலும் நலமிகு மிந்து தேசத் தோங்குதென் னாட்டு னோர்க்குத் தலைமையா யதுவே ரொப்பி றமிழென்ப ரறிவு சான்றோர்.

சீவகன் சரிதந் தேவ ருரைத்ததுஞ் சேரர் கோமான் கோவலன் சரிதங் கொண்டு கூறிற்றும் புலவர் வெட்கக் காவலன் சரிதங் கம்பர் கழறிற்றுங் கருதிற் ரொல்லை நாவலன் குறளால் நீதி நவின்றதுந் தமிழா லன்றோ?

முத்தமி ழெனவே யாரும் மொழிந்திடும் பெயர் கொண்டுள்ள தித்தமி ழெனினு மிந்நா லிசையொடு நாட கத்தை யெத்தமிழ் வல்லார் வாய்க்கண் டுளாரிவண் முன்னோர் செய்த புத்தக வேற்றிற் கண்டே புகலுவ ரவற்றின் சால்பு;

ஆதலி னிலாத ிசய்த லறிஞர்தங் கடமை யென்றும் ஒதுநூ லியற்றின் மாந்தர்க் குறுதொழில் புரித லென்றும் பூதலத் தறிவொ டின்பம் புகழொடு பரக்க வென்றும் ஏதமில் பொழுது போக்கி லின்பந்தா னுகர்த லானும்;

திருவளர் பாஞ்சா லத்து ஸ்ரீதத்தன் ஞானி யாகி வெருவரத் தமர்சிற் றின்பம் வெறுத்தவ னிருந்த வாரும் பொருவிழி மாதர் தம்மா லவனிலை போக்க வெண்ணி ஒருமணம் பேசித் தந்தை யொற்றனை விடுத்த வாரும்.

அத்தினு புரத்து மன்ன னன்பொடு வளர்த்த நல்ல புத்திரி சுலோச னவைப் புரவலற் கீவ தற்கே ஒத்தது மவனை லீலா வதியுளம் பொருமை கொண்டு குத்திரத் தோடுங் காட்டிற் கொலைசெய முயன்ற வாரும்;

கொலைஞர்தம் பரிவாற் றப்பிக் கோமகன் றுணையாச் செல்ல மலிவளப் பாஞ்சா லத்தை மங்கைசென் றடைந்த வாரும் கலசமென் முலையாள் சாவித் திரியெனக் கள்ள வேடம் பொலிவுறப் பூண்டு பாங்கி யாகியே புகுந்த வாரும்.

“ அலகுசால் கற்பி னறிவுநூல் கல்லா
துலகநூ லோதுவ வெல்லாங் — கலகல
கூஉந் துணையல்லாற் கொண்டுதடு மாற்றம்
போஓந் துணையறிவா ரில். ”

எனப்பாடிய நம்முன்னோரா தற்கால ஆங்கிலேய சாஸ்திரங்களைக் கவனிப்பவர்? ஆயினும் வாக்குவாதம் வருமேல் இச்சாத்திரங்கள் யாவும் தமிழிலிருக்கின்றனவென நம்பண்டிதர்மார் கூறுவார். அவை யெங்கிருக்கின்றனவோ? ஏன் வெளிப்படாதிருக்கின்றனவோ? இவை கைக்கஞ்சனமிட்டுப் பார்த்தேயறிய வேண்டும்.

தமிழிலே வேதாந்த சித்தாந்தப் புத்தகங்களனேக மிருக்கின்றன. சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தி முதலிய பதினான்கு சித்தாந்தப் புத்தகங்களும், கைவல்லியம், ஞானவாசிட்டம் முதலிய வேதாந்தப் புத்தகங்களும் இருக்கின்றன. இவையாவும் யாவராலும் வாசிச்சுக் கூடியனவல்ல. இலக்கிய இலக்கணப் பயிற்சியுடையோ னொருவன் வேதாந்த சித்தாந்த மறிந்தோரிடத்தில் வாசிப்பானாயிற் சந்தேகமறக் கற்கமுடியும். இந்நூல்கள் வேதாந்த சித்தாந்தம் வாசிக்குஞ் சிலராலன்றி ஏனையோர் பலராலும் வாசிக்கப்படுவனவன்று. காஞ்சிப்புராணமும், தொல்காப்பிய சூத்திரவிருத்தியும், இயற்றிய சிவஞானமுனிவரே “ திராவிட மகாபாஷியம் ” என ஒரு பெரிய சித்தாந்த நூலியற்றியிருக்கின்றனர். கற்றுவல்ல சகலராலுந் துதிக்கப்படும் அந்நூலைச் சகலர்க்கும் எளிதிற் கிட்டும்படி அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தும் புண்ணியவான் யாரோ! அந்நூல் நங்கைக்கு எந்நாட்தான் கிட்டுமோ! இதுவன்றி சிவஞானமுனிவர் தர்க்கசங்கிரகம் அன்னம்பட்டியம் என்னும் தர்க்க நூலை மொழிபெயர்த்திருக்கின்றனர். இதுவன்றி வேறுசில தர்க்க நூல்களுமிருக்கின்றன. சோதிட நூல்கள் அநேகமுள; கணித நூல்கள் சிலவுள.

இதுகாறும் தமிழ்நூல்களின் பிரிவுகளை யெடுத்துக்காட்டி ஒவ்வொரு பிரிவிலுஞ் சிலநூல்களை யெடுத்துக்காட்டினேனேயன்றி நூல்யாவற்றையுமெடுத்துக்கூறத் தொடங்கினேனல்லன். தமிழிலிருக்கும் அளவிறந்த சிறுநூல்களையு மதுகாரணம்பற்றியே எடுத்துக்கூறிலேன்; கூறியவற்றினும் குறிப்பாய்ச் சில பல சொன்னேனன்றி ஒவ்வொரு நூலைப்பற்றியும் சகலதுஞ்சொல்லத்தொடங்கினேனல்லன். இதை நினைந்துகற்றறிந்த பெரியோர் யான் கூறியும் கூறாதும் விட்ட குறைநிறைகளை மன்னிப்பாராக.

இவையித்தன்மைத்தாயிருக்க, தற்காலத்தமிழருக்கும் நிலைமையெடுத்துரைக்கவும் வேண்டுமா? அருமறையோது மந்தனாளர்க்கெல்லாம் ஆங்கிலேய பாஷை சுயபாஷையும் அன்னிய பாஷை தமிழுமானது இக்கலிகாலத்தின் கூத்தோ! ஆங்கிலேய பாஷையிலோர் சிறுகிரந்தத் தெரியாதிருத்தல் அவமானமாக, கம்பர்பாடியது இராமர்கதையோ தருமர்கதையோவென வினாவல் மரியாதையாயது கலிகாலவிநோதமே! ஆங்கிலேய பாஷையை அடுப்படியிற்கேட்பேமேல் தமிழ்தானெங்குபோயிற்றே! தந்தைக்குத் தலையிடிக்க மயானத்தில் விறகடுக்கிய சண்டாளன் கெதியாயிற்றன்றோ தமிழர்கெதி! தொட்டிலிற்பழக்கஞ் சுட்காட்டுமட்டும் என்னும் பழமொழியும் பாஷைவிஷயத்திற்றவறிற்றன்றே! இந்நிலைமையை விஸ்தரித்தாம் பயனென்! வருந்தியழைத்தாலும் வராதவரா. ஆயின் தற்காலத்துத் தமிழ் கற்றோர் யாருமில்ரா என்பிரேல், உளர், அனேகருளர். இருந்துமென்? போகுமுயிரை யிழுத்துப்பிடிக்க முடியுமா? இன்னமொரு இராமாயண மெக்காலத்துக்காணப்போகிறோம்? இன்னமொரு குறள் யாவர் இயற்றப்போகிறார்? இன்னமொரு கந்தபுராண மிரங்கித்தான்வருமா? தற்காலவித்துவான்கள் இயற்றக்கூடியவை இரட்டைமணிமாலை, அந்தாதிமுதலிய சிறு நூல்களே. சிறந்த வித்துவானெழுதுவது கலம்பகமே. இதற்குமேலியற்ற எவரான்முடியும்? அந்தோ! அந்தோ! தமிழன் மகிமை தற்காலத்துநன்றும் விளங்கிறே! தமிழ் திருந்தவேண்டுமெனும் விருப்பமுடையோர் அந்தாதி கலம்பகம் முதலியவை யெழுதுவதனென்ன பயன்? அவ்வாறு எழுதினும் அதினும் புதிதே தாவது சொல்வரா? சொல்லார், அந்தோ அதுதவறென்பர். கூறும்பொருளும், கூறும்விதமும் முன்னோர்கூறியவிதமே கூற வேண்டுமாயின் திருந்துவதற்குவழி யெங்ஙனே? உருவகம், உவமை முதலியவும் முன்னோர் கூறியவற்றிற் பிறிது கூறிற் றவறென்பரேல், ஐயன்மீர், தமிழய்யும் வழிதானெவ்வாரோ? முன்னொருகால் யானியற்றிய செய்யுளொன்றில் காக்கையிற்கரியகூந்தல் என்றெழுதியதற்குப் பண்டிதர்மூவர் “ முன்னோர் யாவரும் இவ்வாறு கூற வில்லையே; இதுதவறு ” என்றனர். முன்னோர் காக்கை கரிதென்று சொல்லாவிடிற் காக்கைகரிதல்ல வெனக் கூறக்கூடிய பண்டிதருடன் யாமயாது செய்யலாம்? முன்னோர் கூறியவற்றையே திருப்பிக்கூறுவதிலாம்பயனென்னே? கூறுவது கூறலுங் குற்றமாமன்றோ? செய்யுளெழுதவல்லோர் தமிழிற் புதிதாயொன்றெழுதுவரேல் பிரயோசனமாம். அன்றேல், பிறபாஷையிலிருந்து மொழிபெயர்ப்பரேல் பிரயோசனமாம். தமிழிற்

மன்னவன் மைந்தன் தத்தன் மங்கைதன் னலத்தைக் கண்டு
தன்னுணர் வழிந்து காதல் கொண்டதுந் தங்கை தன்னைக்
கன்னிகண் டறிந்து காதல் கலைந்திட விரகு செய்து
தன்னிரு முயற்சி குன்றத் தற்கொலை புரிந்த வாறும்.

அரசினங் குமரன் மற்றை யரசினங் குமரி தன்னைப்
பெருமகிழ் வோடு வேட்டுப் பேறிவ ணடைந்த வாறும்
ஒருதனி நாட கம்மா வுலகுளார் மகிழ்ச்சி கூரப்
பொருவருந் தமிழிற் றந்து சம்பந்தன் புகழ்பூண் டானே:

பொன்னலங் கனிந்த பேதை சுலோசனை யெவரும் பேணும்
ஒண்ணுதல் பதுமக் கண்ணி பாஞ்சாலத் துயர்கோச் செல்வி
மண்ணினிற் கொடியோள் லீலா வதியென்பர் மாதர் மூவர்
எண்ணிடி னிவரே கண்ட ரிக்கதை சிறப்பிப் போரால்.

செப்பருங் குணத்தின் மைந்தன் ஸ்ரீதத்த னவற்குத் தோழன்
ஓப்பிலாத் தகைமை வாய்ந்த வுயர் கமலாக ரனே
எப்பழி தனக்கு மஞ்சா வியற்பிர தாப சீலன்
செப்பிய மைந்தர் மூவர் தெரிவையர் மூவர்க் கொப்பார்.

கதையினி துரைக்குஞ் சீருங் கதையுளார் சூணங்களெல்லாம்
பதிதர மனத்திற் செவ்வே பண்பொடு காட்டுஞ் சீரும்
விதியுள களங்கா லங்கள் விளங்கவர் ணிக்குஞ் சீரும்
பொதிதரு மென்னி னிந்நூற் சிறப்பையார் புகலற் பாலார்.

உ சிவமயம் கோணை முத்துக்குமாரசுவாமி யூசல்

காப்பு

விரிகடல்குழ் தென்னிலங்கைக் கரையின் மேய
வீங்குபுகழ்த் திருக்கோண சலத்தில் வாழும்
கரியவனும் நான்முகனுந் தேடிக் காணாக்
கண்ணுத லோன்றரு முத்துக்குமரன் மீது
யெருமை செறியன்பு மிகுந்தாஞ்சல் பாட
பேணுபவர்க் கருள்கரந்தே துன்ப நீக்கும்
கரடமதக் கயமுகங் கொண்டுள்ள வெங்கள்
கணபதி தன்னிரு சரணங் காப்பதாமே.

சீர்பூத்த திருமணி மண்டபத்தி னூடே
செம்பவளங்கால் முத்தங் கயிறதாகக்
ஏர்பூத்த வயிரமணிப் பலகை பூட்டி
யிருபுறமுந் தேவியர்க ளினிதுவைகப்
பார்பூத்த பல்லுயிரு மினிது வாழப்
பண்ணவரும் விண்ணவரும் பாடியாடக்
கூர்பூத்த வேலினொடு சூர்முற் கீண்ட
கோணை முத்துக்குமரரே யாடருசல்.

சோதி நவரத்ன மணிமகுட மின்னச்
சுடர்வீசங்குழை கடனைத் தோள்கடாங்க
ஏதமிலா அன்பர்களுக் கின்பமூட்டு
மிலங்கிலை வேலொண் கரத்தினி னிதுமேவ
பீதகப்பன் மணிகளொடு மதாணியாட
பேணுபவர் முகமதனிற் களிநின்றாட
கோதைபசம் பட்டினுடன் பாங்கராட
கோணைமுத்துக் குமரரே யாடருசல்:

வெண்டரளக் கவினக நிழல் பரந்துமேவ
மெல்லி யலாரிரு மருங்குங் கவரிபோட
தண்டள வத்தாம நறுவாசம் வீசத்
தகைமை செறிவே தியர்கள் வேதமோத
பண்டழு விமாகதர்கள் கீதம்பாட
பரத நாட்டிய மாதர் நடனமாட
கொண்டறவழ் தண்டலைகள் சூழ்ந்தேயோங்குங்
கோணைமுத்துக் குமரரே யாடருசல்.

3

திருமருவு திரிகோண மலையில் வாழுஞ்
சீரியநற் சண்முகமாஞ் செல்வப்பேரோன்
தருமமெனுந் துறையினிறை பொருளி றைக்குங்
தயாளகுண வியற்று திருக்கோயிறன்னிற்
பரவையெழு மோதை யெனவன் பரார்ப்பப்
பார்த்தவர் கண்களிக்க மனமகிழ்ச்சிகூர
குருமருவு சம்பந்தப் பதிகம் பெற்ற
கோணைமுத்துக் குமரரே யாடருசல்.

4

மரபுநெறி தவறாத மறையோர் மற்றோர்
மாதர்களுஞ் சிறுருமன மகிழ்ந்துநோக்கக்
கருமை செறியவர் விழிகண்மனத் தினோடுங்
கனநிறை சந்திதிமுன்னின் றாசலாட
முருகுசெறி வள்ளிதெய்வ யானை நோக்க
முகமதனிற் சிறுமுறுவல் கனிந்து தோன்ற
குரைகடல்கு ழீழவள நாட்டின் மேய
கோணைமுத்துக் குமரரே யாடருசல்.

5

மங்குல்படி சிகர நெடுமிமய மாதும்
மறைநாலுந் தேடரிய கடவுடாமுந்
தங்குமெழிற் றுணைவியரோ டேசன்மீது
தநயனெழுந் தருளுமியல் மகிழ்ந்து நோக்க
பொங்குமதக் கரிமுகவன் புகைமெய்த்
புரந்தரனும் மாலயனும் போற்றிநிற்கக்
கொங்குல வுமிந்த டாமத்தண் டோட்
கோணைமுத்துக் குமரரே யாடருசல்.

6

சந்தணமுஞ் சண்பக மும்வளர்ந்தே யோங்குந்
தன்பொதியக்குறுமு னிக்குத் தமிழையோத
கந்தமெறி சோலை வளர் பழனிமேய
கருணை செறியறுமுக வவாடருசல்
பந்தமறுத்துணை யேத்தும் மூனிவர் விண்ணோர்
பார்வாழ்ச் சிங்கமுகத் தவுணன்றனைக்
குந்தமொடு முன்றடிந்து வாகை பூண்ட
கோணைமுத்துக் குமரரே யாடருசல்.

திங்களொடு கங்கைந்றுங் கொன்றை சூடுஞ்
செஞ்சடை யோன்றன் புதல்வா வாடருசல்
சங்கமொடு சக்கரமுந் தாங்கி நின்ற
சலசலோ சனன்மருகா வாடருசல்
பொங்குபுகழ் நால்வேதம் புகன்றளித்த
போதனை முன்றனை புரிந்தோ யாடருசல்
குங்குமமுஞ் சந்தணமுங் கமழுமார்பக்
கோணைமுத்துக் குமரரே யாடருசல்.

8

செம்பதுமை திருமருகா வாடருசல்
சிவபெருமானுள் புதல்வா வாடருசல்
ஆம்பவளவாய் மணியே யாடருசல்
அருள்கரக்குந் திருமுகத் தோயாடருசல்
வெம்பிறவி தீர்ப்பவரே யாடருசல்
விமலைதெய்வ யானையொடு மாடருசல்
கும்பமுலை வள்ளியொடு மாடருசல்
கோணைமுத்துக் குமரரே யாடருசல்.

9

மன்னவன் மைந்தன் தத்தன் மங்கைதன் னலத்தைக் கண்டு
தன்னுணர் வழிந்து காதல் கொண்டதுந் தங்கை தன்னைக்
கன்னிகண் டறிந்து காதல் கலைந்திட விரகு செய்து
தன்னிரு முயற்சி குன்றத் தற்கொலை புரிந்த வாறும்.

அரசிளங் குமரன் மற்றை யரசிளங் குமரி தன்னைப்
பெருமகிழ் வோடு வேட்டுப் பேறிவ ணடைந்த வாறும்
ஒருதனி நாட கம்மா வுலகுளார் மகிழ்ச்சி கூரப்
பொருவருந் தமிழிற் றந்து சம்பந்தன் புகழ்பூண் டானே;

பொன்னலங் கனிந்த பேதை சுலோசனை யெவரும் பேணும்
ஒண்ணுதல் பதுமக் கண்ணி பாஞ்சாலத் துயர்கோச் செல்வி
மண்ணினிற் கொடியோள் லீலா வதியென்பர் மாதர் மூவர்
எண்ணிடி னிவரே கண்ட ரிக்கதை சிறப்பிப் போரால்.

செப்பருங் குணத்தின் மைந்தன் ஸ்ரீதத்த னவற்குத் தோழன்
ஓப்பிலாத் தகைமை வாய்ந்த வுயர் கமலாக ரனே
எப்பழி தனக்கு மஞ்சா வியற்பிர தாப சிலன்
செப்பிய மைந்தர் மூவர் தெரிவையர் மூவர்க் கொப்பார்.

கதையினி துரைக்குஞ் சீருங் கதையுளார் குணங்கடெல்லாம்
புதிதர மனத்திற் செவ்வே பண்பொடு காட்டுஞ் சீரும்
விதியுள களங்கா லங்கள் விளங்கவர் ணிக்குஞ் சீரும்
பொதிதரு மென்னி னிந்நூற் சிறப்பையார் புகலற் பாலார்.

உ
சிவமயம்
கோணை
முத்துக்குமாரசுவாமி யூசல்

காப்பு

விரிகடல்குழ் தென்னிலங்கைக் கரையின் மேய
வீங்குபுகழ்த் திருக்கோணு சலத்தில் வாழும்
கரியவனும் நான்முகனுந் தேடிக் காணாக்
கண்ணுத லோன்றரு முத்துக்குமரன் மீது
யெருமை செறியன்பு மிகுந்தாஞ்சல் பாட
பேணுபவர்க் கருள்கரந்தே துன்ப நீக்கும்
கரடமதக் கயமுகங் கொண்டுள்ள வெங்கள்
கணபதி தன்னிரு சரணங் காப்பதாமே.

சீர்பூத்த திருமணி மண்டபத்தி லூடே
செம்பவளங்கால் முத்தங் கயிறதாசுக்
ஏர்பூத்த வயிரமணிப் பலகை பூட்டி
யிருபுறமுந் தேவியர்க ளினிதுவைகப்
பார்பூத்த பல்லுயிரு மினிது வாழப்
பண்ணவரும் விண்ணவரும் பாடியாடக்
கூர்பூத்த வேலினொடு சூர்முற் கீண்ட
கோணை முத்துக்குமரரே யாடஞ்சல்.

1

சோதி நவரத்ன மணிமகுட மின்னச்
சுடர்வீசங்குழை கடனைத் தோள்கடாங்க
ஏதமிலா அன்பர்களுக் கின்பழுட்டு
மிலங்கிலை வேலொண் கரத்தினி னிதுமேவ
பீதகப்பன் மணிகளொடு மதாணியாட
பேணுபவர் முகமதனிற் களிநின்றாட
கோதைபசும் பட்டினுடன் பாங்கராட
கோணைமுத்துக் குமரரே யாடஞ்சல்;

2

தத்தைவிடு தூது The Parrot Messenger

தேனோங்கு பூம்பொதும்பர்ச் செறிந்து பசுந்தழைபரப்பி
வானோங்கு தேமாவில் வாழும்மினம் பைங்கிளியே
மானேங்கு மைவியென் வஞ்சியிடைப் பைந்தொடிபால்
நானீங்கு புலம்புமொழி நற்கிளியே கூறாயே
நங்கையவள் பாற்சென்று நலம்பெற நீகூறாயே.

இந்துதுதற் சந்தவளைச் சுந்தரியென் வின்னுயிர்பாற்
சந்துநடந் திளங்கிளியே தமிழேன்சொற் கூறுதியால்
முந்திருவ குஞ்சிறியேம் முன்றிலிரா டுங்காலந்
தந்தைமொழிந் திட்டதனைத் தவறுவதென் வினவுதியால்
தானுமெனை மறந்தனளோ தத்தாய் வினவுதியால்.

மல்லிகைசண் பகங்கோங்கு மந்தாரை வெட்சியுடன்
புல்லினமும் பலவளரும பூம்பொழிலி லக்காலம்
மெல்லமெல்லப் பந்துகொடு வினையாடுங் காலவடாய்
சொல்லியது மறந்தனளோ சுகமே வினவுதியால்
தோகையெனைத் துறந்தனளோ சுகமே வினவுதியால்.

தீம்பலவி னீழலின்கட் டெரிவையவட் கியானறியேன்
ஆம்பன்மலர் மாலையணிந்தேன் மகிழ்ந்தன ளால்
சாம்பொழுதும் யான்மறவேன் தையலவ னிக்காலம்
வீம்பான் மறந்தனளோ வினவாய் பசங்கிளியே
வீணே புலம்புவதென் விதியோ பசங்கிளியே.

பன்னிருயாண் டவளொடுயான் பயின்றிருந்து மிக்காலங்
கன்னிமுக நோக்கவிடார் கதவடைத்தார் கருணையிலார்
என்னிருகண் மணியனையா ளெனக்குரிய ளென்றிருந்தேன்
என்னே யெனதெண்ண யின்றுபட்ட வாறந்தோ
ஏதிலனாவிங்கே யிரங்குவல் யான் பைங்கிளியே.

செல்வமிலை யென்றுரைப்பர் சிந்தியவர் மற்றொன்றுங்
கல்வியெனுஞ் செல்வங் கருதார் கருதாரால்
செல்வமோ வின்றிருக்குஞ் சென்றிடுமால் நாளைமற்றக்
கல்வியோ காலுமண்மேற் கற்றோர்ப்பிரிவிலதால்
கல்வி கிறந்ததன்றோ கழறாய் பசங்கிளியே.

கல்விமிக விருந்தென் கணக்கிலசெல் வம்மிருந்தென்
மெல்லியற்கு நாயகன்மே விருப்பிலதேற் பைங்கிளியே
சொல்லரிய காதற் றுகடபவுள் ளொன்றினன்றோ
நல்லார் மணம்புரிவர் நலம்பெறுவா ருண்மகிழ்வார்
நாரியர்பா விம்மாற்றம் நவிலா யிருஞ்சுகமே.

தந்தைமொழி தலைவகித்துத் தாய்சொன்மொழி யுளம்
நந்தமக்குத் தீங்கிழைத்த னலமோ பசங்கிளியே [பொதிந்தும்
மைந்தர்துயர் நோக்கார் மனமெழுந்த வாறுரைக்கில்
அந்தோ மறுத்த லவசியமாம் பைங்கிளியே
ஆருங் குறைசொல்லா ரறிவாய் பசங்கிளியே.

செங்கமல லாள்விழியாட் சேர்க்கக் கருதுமுவன்
மங்கை தனக்கேற்ற மணவாளனோ புகலாய்
நங்கை நிலைக்கேற்க நடக்கலனோ புவியிற்
கொங்கு மலர்மாலை குறங்கிற் களிப்பாரோ
கோதையிடம் மிம்மாற்றங் கூறுதியாற் பைங்கிளியே.

முடருக்கும் பேடருக்கும் முதியோர் மெலியோர்க்குந்
தேடருகல் விரத்தினம்போற் றெரிவையர்கள் சேருவரேற்
பீடுடைய கல்விநலம் பெற்றிருக்கும் வாலிபர்யாம்
வேடுவரை வேட்பேமோ வினவாய் பசங்கிளியே.
விரும்புவமோ சந்தியாசம் வினவாய் பசங்கிளியே.

பெண்ணருமை தானறியாப் பேதையர்க்குப் பெண்கொடுத்தார்
மண்ணிலுள காலம் வருந்துதற்கே பெற்றெடுத்தார்
கண்ணிலிற் தந்தைதமர் கடுநாகிற் கேயுரியர்
எண்ணி யினைந்தேங்கி யிருந்து பெறும்பயனென்
என்னுயிரை மாய்த்த வியைவதாம் பைங்கிளியே.

தம்பெருமை தாமறியாத் தஞ்சமிலாப் பெண்கடமை
வெம்புலிவாய் மாணென்ன வீண கொடுத்திடுவோர்
செம்பொற் றிரளுடனே வெந்துயரஞ் சேர்வதிலுஞ்
செம்பொனிலா வின்பஞ் சிறந்ததெனக் கூறுதியால்
தெரிவையவட் கிம்மாற்றஞ் சீர்க்கிளியே கூறுதியால்.

உண்பதுவு முறங்குவது மூர்க்கதைகள் பேசுவதும்
பெண்கடொழி லென்றே பேதுறுவா ரொருசாரார்
பெண்களுக்குத் தம்பதியே பெருந்தெய்வ மென்பர்சிலர்
பெண்களுக்கு மடிமைக்கும் பேதமிலை யென்பர்சிலர்
பெண்மணிபா லிவர்நிலைமை பேசாய் பசங்கிளியே;

மாதரரார் தாமிலரேல் மனையும் வனமாநல்ல
மாதரார் தாமுளரேல் வனமும் வளமனையாம்
மாதரா ரன்றோவில் வாழ்விற் கருங்கலமும்
மாதரா ரன்றோ வருந்துவரிம் மாநிலத்தில்
மாதுசிரோன் மணிக்கிதைநீ வகுப்பாய் பசங்கிளியே;

கல்விநலம் பெற்றனரேற் காரிகையர் காதலர்க்குச்
சொல்லருநற் றுணையன்றோ தொல்லுலகு சிறக்குமன்றோ
மெல்லியர்பாற் கல்வி விரும்பாத வீணரெலாம்
எல்லையிலா விற்பமதற் கிடையூறென் றேயியம்பாய்
என்னிருகண் மணியனையாட் கியம்பாய் பசங்கிளியே.

கூட்டிற் பசங்கிளிபோற் கோதையரை யெப்பொழுதும்
வீட்டிலடைத்து வைக்கும் வித்தகர்க்கு யாதுரைப்பேன்
பூட்டித் திறந்தெடுக்கும் பொருளாக் கருதினரோ
கேட்டோர் நகைப்பதுவுங் கேட்டிலரோ பைங்கிளியே
இஞ்சுகவாய்ப் பைந்தொடிபாற் கிளத்தாய் பசங்கிளியே;

அத்திமுதற் சிற்றெறும்பீ ருனவுயிர் யாவதிலும்
உத்தமராம் மாந்த ரொருவரே பேசவல்லார்
சித்தமகிழ்ந் தேபிறர்பாற் றெரிவையரைப் பேசவிடார்
எத்தான் மறுத்தனரோ வினவா யிளங்கிளியே
ஏதுகுற்றஞ் செய்தனரென்றே வினவாய் பைங்கிளியே;

ஆந்தோ விசைப்பதெனை யரிவையர்க்குத் தீங்குபல
சிந்தை மகிழ்ந்தேபுரிவார் சிந்தியா ரொருகிறிதும்
பைந்தொடியார் தம்பாற் பரிதாபஞ் சற்றுமிலார்
இந்தநிலை தமக்குளதே விருப்பரோ வாடவர் தாம்
ஈதுகொடி திதுகொடிதென் றிசையாய் பசங்கிளியே.

கண்ணைமறைத் தேகொடுபோய்க் காட்டில்விடும் பூஞ்சையப்போல்
பெண்ணைமனை யடைத்துவைத்துப் பின்னொருவர் கைகொடுப்பர்
கண்ணுல்முன் கண்டுமிவர் காதலர்சொற் கேட்டுமிவர்
எண்ணுது மென்னி யிருந்தார் பசங்கிளியே
இக்கொடுமைக் கியாதுசெய்வா ருரையாய் பசங்கிளியே;

ஓரிரவன் ரோர்பகலன் றுயிருள்ள நாளளவுங்
காரிகைய ருடன்வாழ்வார் கணவரே யாமாயின்
ஓரிறையு மவ்விருவ ருள்ளமதை வினவாதே
பாரிலே மணம்புரிவோர் பாதகர்காண் பைங்கிளியே
பரிவைதனக் கிம்மாற்றம் பகராய் பசங்கிளியே.

தந்தைதா யார்மகட்குத் தலைவற் றெரிவரெனும்
இந்தமொழிக் காதுரைப்பா யென்னிலவர் தாம்விரும்பும்
அந்தமகன் றன்னைமக ளந்தோ விரும்பினளேல்
தந்தைதா யார்க்கென்றோத் தவிப்ப தவளன்றோ
சார்ந்துநீ தோகையிடஞ் சாற்றுதியாற் பைங்கிளியே.

தந்தையொரு வன்மகற்குத் தான்விரும்பு மோர்மகளை
மைந்த மணவென்றும் மைந்தன் வணங்கியெழுந்
தெந்தாயான் வேண்டே னிவளை விரும்புதியேல்
தந்தாய் மணந்திடுமெனச் சாற்றினனென் றேயுரைப்பர்
தையலிட மிக்கதைநீ சாற்றுதியாற் பைங்கிளியே.

தன்மனைக்கோர் பசுவேண்டிற் றும்பலகாற் பார்த்திருந்தும்
பின்னுந் துணிவிலராய்ப் பேதுறுதன் மாந்தர்குணம்
என்னே மணவினையே விமைப்பொழுதி லேழுடிப்பார்
சின்னப் பதுமைகொடு கிரூர்செய்மணம் போலுமரோ
தெரிவையவட் கிம்மாற்றஞ் சீர்க்கிளியே கூறுதியாய்.

ஆணய்ப் பிறத்த லவசியம்வே ரோர்குணமும்
பேணர்தம் பின்னுயிராம் பெண்ணைக் கொடுத்திடுவார்
நாணர் மதியார் நகைத்தே களித்திடுவார்
வாணன் பசங்கிளியே மலடாக் கழித்திலரே
வான்விழிலென் னங்கையிடம் மாங்கிளியே கூறுதியால்;

வண்ணவிளம் பைங்கிளியே வையகத்து மணமினிதேற்
பெண்ணொருபால் விம்மியழப் பின்னையொரு பாலறத்
தண்ணறும் பூஞ்சோலைவிட்டுத் தாங்கரிய வெஞ்சுரமே
நண்ணியலெங் கரியதுபோல் நாயகன்றுன் புறுவதேனை
காரியர்பா விம்மாற்றம் நவில்வாய் பசுங்கிளியே.

தண்ணுலகில் யாம்பிறந்து வாழ்வதினாலாம் பயனென்
எண்ணரும்வெந் துயர்போக்கி யின்பஞ் சுகியேமேல்
பெண்ணு னிருவருமே பேரன்பொடு வாழின்
நண்ணுது வெந்துயரம் நற்கிளியே கூறுதியால்
நணுகுமா லின்பமெலாம் நற்கிளியே கூறுதியால்.

அன்னநடை கைவிழியா ளம்பொன்மலர்க் கொம்பனையாள்
என்னிதய தாமரைக்கோ ரிலக்குமியாம் பெண்ணரசி
கன்னன் மொழிகேளாது கஞ்சமுக நோக்காது
இந்நிலத்து வாழ்வதெவ னிறந்திடுவன் பைங்கிளியே
இப்பழிதான் சேருமென்றே யிசையாப் பசுங்கிளியே.

என்னிதயந் தனதாக்கி யென்னுயிருந் தனதாக்கி
என்னையிவண் வருத்துதரு னிவட்கழகோ பைங்கிளியே
மன்னிதுவே, பெண்கள்குணம் மற்றோ ரினியரன்றே
என்னே யிரங்கா ளிரங்காற் பசுங்கிளியே
ஈதுகொடி தீதுகொடி திசையாய் பசுங்கிளியே;

அந்தோ தவறுதலறியா துரைத்தனன் யான்
பைந்தார்ப் பசுங்குழலாள் பாவமறியாள் கிளியே
தந்தைதா யாரிலரேற் றரியாளென் பாங்கருடன்
வந்தாள் மகிழ்ந்தாள் வதிந்தாள் பசுங்கிளியே
வானுலகி னின்பமெலாம் வந்தனவாற் பைங்கிளியே.

பெண்மணியை யான்பெறுநாட் பெற்றனனாற் செல்வமெலாம்
மண்ணவற்றுட் பிறிதோர் பொருண் மதியேன் மதியேனான்
ஒண்ணுதறன் னுடனேயா னோருயிரீ ருடலாகி
மண்ணுலகின் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்வேன் பசுங்கிளியே
மங்கையவண் மனதறிந்து வருவாய் பசுங்கிளியே;

கன்னன்மொழிக் காரிகையாள் கடிவழி யான்மறவேன்
கன்னத் தொளிமறவேன் களிவர யிதழ்மறவேன்
பின்னற் சடைமறவேன் பிடரினெழில் மறவேன்
பன்னற் கருநகையும் மறவேன் பசுங்கிளியே
பாவையுரு வென்மனத்தே பதிந்துளதாற் பைங்கிளியே.

அன்னமெனு மென்னடையு மஞ்சிறைய மயிலொயிலுஞ்
சின்னக் கொடியிடையுஞ் செவ்வாய்க் கிளிமொழியுஞ்
சன்னச் சிலம்பொலியுந் தளவ நறுமணமும்
உள்ளர்ப் பசுங்கிளியே நாளை மறவேனான்
நங்கைவடி வங்கிளியே நாளை மறவேனான்

கொங்க லர்பூஞ் சோலைவளர் மாங்கிளியே கோதையிடம்
நங்காய் நிற்காதலித்தே கலிவன் மெலிவானால்
தங்கா துயிரென்றாகத் தானின் சரணென்றான்
தங்கா யிரங்கெனவே நவில்வாய் பசுங்கிளியே
நங்கையிட மென்னிலைமை நவில்வாய் பசுங்கிளியே.

வாகை மாலை

நந்தியம் பெருவரைப் பிறந்து நாறகில்
சந்தன மிருகரை யெறிந்து தையலார்
வந்துவெண் மணலிடை வண்ட லாடுவார்
சிந்தை மாழ்குறப் புனறெளிக்கும் பாலியே. 1

நெடுமலர்த் தாழையி னீழற் கண்டுகில்
அடுதொழி லிடங்கரைக் கண்ணுற் றஞ்சியே
கொடுவிடாய் தவிர்ந்திடக் குறுகு மேதிகள்
கடிதினி விரிதருங் கரையி னோர்புறம். 2

அந்தியம் பொழுதினீ லவிழ்ந்த கூந்தலன்
சிந்திய மூக்கினள் சிவந்த கண்ணினள்
சுந்தர வடிவினோர் தோகை நின்றனள்
நொந்தனள் புலம்பினள் நுடங்கு மேனியள். 3

செந்திரு வணையதோர் செவ்வி யாளிரு
பைந்தளி ரணையதன் கரங்கள் பான்மதி
முந்திடா தெனுமெழின் முகத்தின் மோதினான்
வத்தவ் விதியெனக் கென்று மாழ்கினான். 4

எவருடன் கூறுவ னெவரை நாடுவன்
எவருளா ரேழையேற் கிரங்கு நெஞ்சினர்
எவரென திடுக்கணை யிரிய வோட்டுவார்
எவருளா ரெவருளா ரெனவ ரற்றுவான். 5

ஆண்டுதொ ருண்டுதொ றளிய னேங்கவும்
மாண்டகை யாரெவர் மனமி ரங்கிலுர்
வேண்டிய துணையெவர் விருப்பொ டந் றளார்
ஆண்டனை யிலாமையி னலைய லாயினேன். 6

தண்டொடும் வேலொடும் தடக்கை வாளொடும்
மண்டமர் புரிசுவர் மறவ ரென்செய்கேன்
பெண்டனி யுற்றன னென்றும் பேணிலர்
அண்டரு மிரங்கில ரளியன் மீதரோ. 7

அருந்துணை யாமென வடைந்து ளோரெலாம்
பெருந்தனம் பறித்திடும் பெற்றி யாரெனை
வருந்தலென் றுரைத்திடும் வாய்மை யாரிலர்
பொருந்திற முணர்ந்திலன் புரிவ தென்கொலோ. 8

குத்தியும் வெட்டியுங் கொலைசெய் வோர்பெரும்
மித்திரர் போனடித் துயிரை வெவ்வுநர்
அத்திர மறைத்துவிட் டாவி வாங்குநர்
பத்தியி னிரைத்தனர் பாவி யென்செய்கேன். 9

மைந்தரும் மாதரும் மடிய நாயினேன்
வத்திவ னைற்றலின் வருவ தென்கொலோ
எந்தையைப் போற்றியென் னுயிரை மாய்த்திட
உந்தி நீரொலித் தெழும்பாலி யுள்ளதே. 10

இன்னன கூறியே யிலங்கு பூணினான்
தன்னுயிர் மாய்த்திடக் கருதித் தன்கரம்
சென்னியி லேற்றியே தேவர்ப் போற்றினன்
அன்ன காலையி லவணுத்த கூறுவாம். 11

வீங்கிய தோளினன் விசித்த புட்டிலன்
வாங்கிய வில்லினன் வரிந்த வாளினன்
ஓங்கொலிப் பாலியின் கரையி னோடைவேய்
தூங்கலி னடந்தொரு தோன்ற ரோன்றினான். 12

உச்சியிற் றுலங்கிடு மொளிகொள் பூணினன்
வச்சிரக் கவசமொன் றணிந்த மார்பினன்
செச்சையிட் டழகுறத் திரண்ட காலினன்
பச்சைமா லெனத்தகும் படிவத் தானரோ. 13

மங்கையக் கரையிடை வருந்தல் கண்ணுற்றி
வெங்கடுங் காலென விரைவி லேகியே
எங்குள னெங்குள னின்னல் செய்தவன்
நங்கையென் னிவ்வண நலித லென்றான். 14

வானவ னுயினும் மனித னுயினும்
தானவ னுயினும் தகுதி யுள்ளனெல்
மானமொன் றுடையனெல் வருக லென்முனம்
நானுள னிவனென நம்பி கூறினான். 15

தந்தையை யிழந்தையோ தாயி ழந்தையோ
மைந்தரை யிழந்தையோ மற்றும் யாரையோ
சுந்தரக் கொழுநனைத் தோற்றை யோவென
மைந்தனும் வினவினன் மங்கை பேசிலன். 16

இருநிதி பறித்திட விடுக்க ணுற்றதோ
பொருவரு கற்புனைப் பிரிந்து பேரயதோ
ஒருமொழி கூறிலை யுறுக னென்னையோ
வெருவர லென்றுமே வீரன் கூறினான். 17

பெண்டனி யொருத்திந் பெரிது நொந்துடக்
கண்டிது காறுமென் கணையெ ழுத்திலன்
பெண்டனக் குதவிடாப் பேதை யாகிப்பின்
மண்டனி லுயிருடன் வாழ்வ தேனென்றான். 18

அண்டரும் மனித்தரு மரக்க ரும்நொடித்
துண்டுதுண் டாவிழத் துணித்து வீழ்த்துவன்
மண்டமர் புகுந்திடின் மங்கை யென்றிறல்
கண்டுநீ களித்திடக் கடிதிற் காட்டுவன். 19

ஏந்திய வில்லொடு மெடுத்த வானொடும்
ஏத்திழை நீயிடு மேவல் செய்திட
ஆந்துணை யாகநின் னடிமை யிங்குளேன்
சாந்துணை பொருதிடத் தருதி யோர்வரம்.

20

எனப்பல கூறிய விளவ றன்முகம்
மனக்களிப் புடனுயர் மங்கை நோக்கியே
எனைத்தொடர் பகைவர்க ளிருக்கு மவ்விடம்
உனைக்கொடு போவலென் றுரைத்துச் சென்றனள்.

21

சென்றவத் தெரிவைபின் சென்ற வீரனும்
குன்றவில் லியர்தமைக் கொன்று வீழ்த்தினன்
என்றுநின் புகழால் கெங்கு மோங்கென
மன்றலங் குழலியும் வாழ்த்திக் கூறுவன்.

22

இந்நகர் வேலையா மிவணு றைந்திடும்
நன்னகர்த் தெய்வம்யான் நலிந்து வாடினேன்
இன்னலுன் றுணையினு லின்று நீங்கினேன்
மன்னவிந் நகரிடை மருவி வாழ்தியால்.

23

என்றுமிந் நகர்தனக் கின்ன லெய்திடா
துன்றிறங் கொடுபுரந் திடுதி யோலமே
என்றுணை யடைந்தவ ரியாவ ராயினும்
சென்றவர்க் குதவுதல் செம்ம னின்கடன்.

24

கோவிலுக் கெழுவல் யானென்று கூறியே
தாவரும் பெருமையத் தையல் சென்றனன்
தேவிதன் னுணையைச் சிரத்தி னிற்கொடு
மேவின னந்நகர் மின்னும் வேவினான்.

25

பிரிவாற்றும்மை

செனபாக்கியவதி

சித்தூர் - இராஜாம்பாளாக்கு

“கண்டுகேட் டுண்டுகிர்த் துற்றறியு மைம்புலனு
மொண்டொடி கண்ணையுள்.” — குறள்

இருளிரிய வெண்கதிர்க ளெங்கும் வீசி
யெழுந்தவிளந் திங்களெனு நுதலு மாங்கட்
கருமணியி னென்பரப்புந் திலகச் சாந்துங்
கவின்பெறுநல் லிருபுருவ நெளியுஞ் சீரும்
பெருவிடமோ தெள்ளமுதோ வென்னு நோக்கும்
பெறற்கருநற் றேன்பொதியும் பவள வாயுங்
கருதரிய விருகதுப்பி மெழிலுங் கண்டென்
கண்ணினைக ளென்றுகொலோ களிக்கு நாளே.

செவ்வியிளந் தளிரனைய விரல்கள் நொந்து
சிவப்பேற முறுக்காணி திருப்பி மெல்ல
நவ்விவிழி சுழன்றினொர் சிந்தை வாட்டி
நலனழித்துப் புலனழிக்க நறவு நாறுங்
கொவ்வையிதழ் வாய்திறந்தே யின்சொற் கூறிக்
குயிலிரியக் குழலுடையப் பாடப் பாடச்
செவ்விதெனப் புலவருளங் களிக்கக் கேட்டென்
செவியினைக ளென்றுகொலோ தினைக்கு நாளே.

செம்பவளத் தினைச்செதுக்கிச் செப்ப தாக்கிச்
சீர்பெறவுள் னுறத்தாளம் பதித்துப் பின்னர்
இம்பருள சுகந்தமெலா மொருங்கு கூட்டி
இனிதுபுகட் டியதெனலா மெழிலார் வாயில்
வம்பருள தேவர்கடல் கடைந்து பெற்ற
உலகுபுக முழுதுமொரு பொருளோ வென்ன
வம்பவிழ்நற் றேறன்மிக மாந்தி யென்றன்
வாயதுதா னென்றுகொலோ மகிழு நாளே.

காரிருளைப் பழித்தகருங் கூந்தன் மாட்டே-
கவின்பெற்றின் றிலங்குநறுந் தளவந் தாழை
பேர்பெறுநற் றவனமுதற் பலவும் வீசும்
பெருமணமு மிணையில்லாப் பெட்டி னாகும்
ஏர்பெறவே யணியுமொரு கலவைச் சாத்தின்
இருமணமும் பெருமணமா யெங்கும் வீச
நாரிநின் தொருமணமே பெரிதாக் கொண்டென்
நாசிகைதா னென்றுகொலோ நயக்கு நாளே.

பூதலத்தின் மாதர்பல ருளரா னாலும்
புகலவுனக் கிணையெவரு மிலையே யென்று
மாதரசே யுனைநினைந்து நினைந்து வாடி
மதிமயங்கி யுழலுமென்றன் மனஞ்சற் றுறப்
போதகத்தின் மருப்பெடுத்துக் கடைந்த பந்து
போன்றவிரு முலையெனது புயத்தை மேவக்
கூதலொடு முனதுடலை யிறுகப் புல்லிக்
கையினைக் கொன்றுகொலோ களிக்கு நாளே.

காதலாற்றுமை

காதற் பிணியால் வருந்துங் கடையேன்மேல்
ஓதற் கருமெழிலா னுள்ள மிரங்கிலளால்
ஓதற் கருமெழிலா னுள்ள மிரங்கிலளேல்
பேதை யெளியேன் பிறந்தென் னிறந்தென்னே :

தந்தை வெறுக்கத் தமர்வெறுக்க யானலைந்துஞ்
சிந்தை சிறிதுந் தெரிவை யிரங்கிலளால்
சிந்தை சிறிதுந் தெரிவை யிரங்கிலளேல்
அந்தோவிவ் வாழ்வே தமிழேற் கழிவாமால்.

உடலு மெனதுயிரு மொன்ற வளித்திடவும்
அடல்வேன் மதர்விழியா ளந்தோ விரங்கிலளால்
அடல்வேன் மதர்விழியா ளந்தோ விரங்கிலளேல்
கொடிது கொடிதம்மா தமிழேன் குறுவாழ்வே.

ஊனு மிழந்தே னுறக்கமிழந் தேனறிந்துங்
காணற் கருமெழிலாள் கன்னெஞ் சிரங்கிலளால்
காணற் கருமெழிலாள் கன்னெஞ் சிரங்கிலளேல்
வீணே யுலகில் வெறியே னிருந்தென்னே :

திரு. தி. த. கனகசுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள்
தெல்லிப்பழை சிதம்பரநாதமுதலியாரின் புதல்வி
சுந்தரம்பாளை மணந்த காலத்தில் ஊஞ்சல் ஆடும்
வைபவத்திற்குப் பாடியது.

தென்னிலங்கை வடபால்நல் யாழ்ப்பா ணத்தில் திகழ்
தெல்லிப் பழையதனில் வாழுஞ் செல்வன்
மன்னர்புகழந் தேத்துகுண சீலன் கல்வி
மகிமைசெறி சிதம்பரநா தன்பெற் றீந்த
அன்னமெனு மென்னடையன் பவள வாயாள்
அரிவையர் தம் திலகமென அறிஞர் ஏந்துங்
கன்னல்மொழிக் காரிகைசுந் தரத்தி னோடும்கவிஞர்
புகழ் சுந்தரரே யாடர் ஊஞ்சல்.

ஒங்குபுக ழீழ்வள நாட்டின் மேய
உயர்கோண மலையதனி லுதித்த மாட்சி
தாங்கியநற் குணசீலன் தம்பி முத்து
தந்தபுதல் வன்கனக சுந்த ரன்றன்
பாங்கரவன் மனையெனவே யூஞ்சன் மீது
பண்பும்வீற் றிருக்குமெழில் பலருங் கண்டு
தேங்குவகை யுடையமனத் தினராய் நிற்கத்
தேமொழியாய் சுந்தரமே யாடாய் ஊஞ்சல்.

இந்தமகற் கிம்மகளே தகுமென் பாரும்
இம்மகளுக் கிம்மகளே தகுமென் பாரும்
தந்தைதமர் செய்ததவ மென்னென் பாரும்
தாம்புரிந்த தவமதுதா னென்னென் பாரும்
வந்திருந்தோ ரெவ்வெவரு மிவ்வா றேத்த
மனமகிழ்ந்து தந்தைதமர் தம்மைநோக்கச் சுந்தர வெண்
பிறையனைய நுதலா னோடுந் தூய
புகழ்ச் சுந்தரரே யாட ருஞ்சல்.

சூழலதனை மழையென்னல் கொடிதென் பாரும்
கொடியதனை யிடையென்னல் கொடிதென் பாரும்
மழலைமொழி யமுதென்னல் மடமென் பாரும்
வாயிதழைப் பவளமெனல் மடமென் பாரும்
உலையனைய விழியென்னல் பிழையென் பாரும்
உடுபதியே முகமென்னல் பிழையென் பாரும்
சூழலுமனத் தினராகி யெவருஞ் சூழச்
சுடரிழையே சுந்தரமே யாடா யூஞ்சல்.

நன்னடையே நற்பிறப்பே நவைதீர் செல்வம்
நல்லழகு கல்வியொடு பலவும் பெற்றேன்
என்னைமனம் புரியுமொரு தகுதி யுள்ளோன்
எவனுமிலை யெனுஞ்செருக்கு மனம்விட் டேக
என்னையிவற் குரியமனை யாளே யல்ல
எனவெண்ணி நாணுபவள் போலச் சென்னி
சுன்னைவளைத் திருக்குமொரு தைய லொடு
தரணிபுகழ் சுந்தரரே யாடா யூஞ்சல்:

கல்வியறி விற்பிறப்போ டுயரொ முக்கம்
கட்கினிய தோற்றமொடு கணக்கில் செல்வம்
எல்லாவையு முடையவொரு கணவன் பெற்றேன்
எனஇறுமாந் திருக்குநின் தெழிலை நோக்கிச்
சொல்லரிய மனமகிழ்வொ டுனது தந்தை
துணைவிதனை யருகழைத்வே சுட்டிக் காட்ட
மெல்லவிளம் பெண்களிரு வடம்தொட் டாட்ட
மெல்லியளே சுந்தரமே யாடா யூஞ்சல்.

தேனொழுகு நறுமலர்பன் னீர்சல் வாது
தேடகுநல் லத்தர்பல வாசம் வீசக்
கானமலர்ப் பந்தரிடை மருவி யோங்க
காண்பவர்கண் களிக்கவொரு காட்சி யாக
வானமிசைத் திங்கன்பல வுதித்த வேபோல்
வயங்குபல தீபமொளி பரவ எங்கும்
வினாவிழித் தவளநகைக் கன்னி யோடு
மேன்மைசெறி சுந்தரரே யாடா யூஞ்சல்:

சொல்லருநற் கவின்பெறுமண் டபத்தி னூடே
சூழந்திருந்த சுற்றமொடு நண்ப ரென்னும்
எல்லவரு மின்பமெனு நறவ மாந்தி
இருந்துகளி யாடுமொரு சமய நோக்கி
மெல்லவிது சமயமெனக் கணவன் றன்மேல்
விழிசெலுத்தி யுளமகிழ்ந்தே நாணுட் கொள்ளும்
முல்லையொடு மல்லிகைநல் வாசம் வீசம்
மொய்சூழலாய் சுந்தரமே யாடா யூஞ்சல்.

செந்தமிழோ டாங்கிலெய நூல்கள் கற்றுந்
தெவிட்டாது வடமொழியுந் தேருந் தக்கோய்
சுந்தரமென் மாதுநின் தருகிற் றங்குஞ்
சுந்தரத்தைக் கண்டுகளி கொண்டோ ராகி
வந்திருந்த மைந்தரொடு மாதர் யாரும்
மனமுவந்து பல்லாண்டு வாழி யென்னப்
பந்துமுலைத் துவரிதழ்வாய்க் கன்னி யோடு
பரவுபுகழ்ச் சுந்தரரே யாடா யூஞ்சல்.

மணிதிகழ்செம் பொற்கலன்கள் சிரத்தின் மின்ன
வயிரமணிக் காதோலை மருங்கு மின்ன
அணிதிகழ்செம் பவளமொடு முத்தி னாரம்
அரியபெரு மதாணியொடு மார்பின் மின்னப்
பணிபுரிபொற் தொடியிரண்டு கரத்தின் மின்னப்
பாதசரந் தண்டையொடு காலின் மின்னத்
கணைபுரியு மிருபெரிய விழியின் மாதே
கனிமொழியாய் சுந்தரமே யாடா யூஞ்சல்:

மைந்தனொடு மாதுசுகக் கடலில் மூழ்கி
மனமகிழ்ந்து பல்லாண்டு வாழி வாழி
சுந்தரநற் சிறுவர்பலர் தோன்றிப் பெற்றார்
சுகமடையக் கிளார்மகிழ்ச் சுகித்து வாழி
செந்திருவும் நாமகளு மொருங்கே வாழச்
செல்வருறை மனையென்றுஞ் செழித்த வாழி
தந்தைதமர் தஞ்சிறுவர் வாழ்வைக் கண்டே
தரணிமிசை நீடுழி வாழி வாழி.

பச்சையப்பன்

ஒரு சரமகவி

பச்சையப்பன் தர்மஸ்தாபனத்தின்
பொன் விழாவின்போது பாடியவை

On the celebration of the Golden Jubilee
of Pachaiyappa's Cherities

பச்சையப்ப னெனும் பெயர் பண்புற
இச் சகத்தினி லெங்கு நிலவுக
விச்சைதேர் கல்விச்சாலை விளங்குக
ஓமச்சுதர்ம மென்மேலு நின்றேங்குக.

1

ஐம்பதைம்பது மைப்பது மாகவே
இம்பர் பல்லாண்டினிது விளங்குக
நம்பி பச்சையப்பன் கல்விநற்சாலை
அம்புவிப் பிறந்தார்கறி ஓட்டியே.

2

கல்வி யெங்குங் கதித்துப் பரவுக
செல்வ மோங்கிச் செழிக்க விக்காசினி
வெல்க நல்லன தீயன விய்குக
செல்க செல்க வஞ்ஞானத் திமிரமே.

3

ஞான மோங்குக வோங்குக நல்லறம்
தான மோங்குக வோங்குக தண்ணளி
மா நிலத்தின்ப மோங்குக மோங்குக
ஈன மின்றங் கிலேய விறைமையே.

4

வாழ்க பச்சையப்பன் சபாமண்டபம்
வாழ்க பச்சையப்பன் கல்விமாசாலை
வாழ்க பச்சையப்பன் செய்மகாதர்மம்
வாழ்க பச்சையப்பன் பெயர் வாழ்கவே.

5

ஒங்குதிரைக் கருங்கடல்வெண் டரளமெறிந்
தாட்டயர வுவரி மீதே
போங்கொழுநர் வரவையெதிர் நோக்கிவரு
வலைச்சியர்தம் புதல்வர் தம்மை
ஆங்கலையிற் புரள்கிறுமீன் பிடிக்கவிடுத்
தகமகிழு மணிகொள் கைதை
தேங்கமழ்வெண் மணற்கரைகு ழீழநா
டெனுமிலங்கைத் தீவின் மாதோ.

1

செந்தமிழின் செல்விமன மகிழ்ந்துறையு
நகர் தமக்கோர் திலக மாகிப்
பைந்தளிர்ப்பன் மரமெறிந்து கரையுடைத்துப்
புரண்டெழுமா பலிநற் கங்கை
வந்திழியுந் துறைமுகத்திற் கல்விசெல்வந்
தழைத்தோங்கி மாந்தர் வாழக்
கொந்தலர்பூஞ் சோலைபுடை சூழ்ந்திலங்கப்
பொலிந்துளதாற் கோணக் குன்றம்.

2

சீரேறு திருக்கோண மாமலையிற்
புகழ்நிறுவிச் செழித்து வாழுங்
காராளர் குலதிலகன் கதிர்காமத்
தம்பியெனுங் கவின்கொள் கோமான்
ஏரேறு குழன்முத்துப் பிள்ளையெனும்
பெண்மணியை யினிது வேட்டுப்
பாரேத்தப் பலதரும மியற்றியறு
முகக்கடவுள் பதங்கள் போற்றி.

3

இவ்வுலக வாழ்வினையோ ரிருவருமா
யினிதுய்த்தே யிருக்கு நாளிற்
கொவ்வையிதழ்க் காகைதன் னாயகற்குக்
காதலறி குறியே யாக
நவ்விவிழிக் கருங்கூந்தற் பிடிநடைய
ரோரிருவர் நங்கை மாரோ
டெவ்வுலகும் புகழ்ந்தேத்த வொருகுமர
னளித்துமிக வின்புற் றுளே.

4

இப்முவர் தமிழ்முத்தா ளேற்றவிசா
லாகுதியெனு மியல்பின் மிக்காள்
ஈம்மியழத் தந்தைதம குலகவாழ்
விளவயதில் விடுத்து நீங்கத்
தம்மிருகண் ணெனப்பெற்றார் மற்றிருவர்
தமைக்கருதித் தம்மி னின்றுங்
கொம்மைமுலைக் கனிமொழியாள் பிரிந்ததுயர்
தணிந்திருந்தார் கூற்றை நொந்தே.

5

பின்னர்தம தருங்குலத்திற் சுவாமிநா
தக்குரிசில் பெட்பி னீன்றேன்
பன்னருஞ்சீர்த் திரவிடமாங் கிலையமெனும்
பாஷைமிகப் படித்த மாட்சி
மன்னுபுகழ்ச் சுப்பிரமண் ணியமாற்கு
மனமியைந்து மாந்த ரேத்தக்
கன்னன்மொழி வள்ளியெனுந் தேனைமணம்
புரிந்தீர்த்தார் கடவுட் போற்றி.

6

தம்மருமை மகள்களிக்கத் தாங்களித்துத்
தாய்தந்தை தங்கு நாளிற்
தம்மினத்தார்க் கொருபுகழாய்த் தனையடைந்தார்க்
கருந்துணையாய்த் தாயா யார்க்கும்
இம்மையிற்பல் லறமியற்றி யிருந்தமுத்துப்
பிள்ளையுயி ரிழந்தா ளன்றே
ஆம்மனையு மழகிழந்த தவடமருங்
களிப்பிழந்தா ரந்தோ வந்தோ.

7

மனையிழந்தான் மகட்போற்ற மருகனுந்தன்
னனையிழந்த மனையைப் போற்ற
அனையிழந்தா னுடன்பிறந்தாட் போற்றவுற
வினரெவரு மவளைப் போற்றத்
தனையிழந்தாள் தாயிழந்து தனித்தெவனோ
வாழ்வதெனத் தளர்ச்சி கொண்டாள்
னையினியாஞ் செய்வதென மனந்தேற்றிச்
சீலவருட மிருந்தான் பின்னர்.

8

தன்னருமை நாயகனைத் தனிவிடுத்தித்
தாளீன்ற தநயை யேங்கப்
பன்னருவெந் துயர்க்கடலிற் றந்தைவிழத்
தம்பிமனம் பதைத்து வாட
இந்நிலத்து வாழ்வையொரீஇ நங்கைதா
னும்மிறந்தா ளென்னே யென்னே
உன்னியுனித் தந்தைதமர் படுந்துயர
மென்னுவா லுரைக்கற் பாற்றே?

9

விள்ளைமொழிக் காரிகைதா னிறந்தனளென்
றேயறிந்து கேள்வர் நொந்தார்
வள்ளியெமைப் பிரிந்தனையோர் வென்றமுதா
ரயலவர்கள் வண்டு மூசங்
கள்ளிழிபூங் கடம்பணிவோன் கருணையிலா
னென்றமுதார் கண்டோ ரென்னே
உள்ளமழிந் தென்செய்வே மென்செய்வே
மென்றமுதா ருரா ரெல்லாம்:

10

அன்னநடைப் பைந்தொடியே யாரமுதே
யாதரவற் றன்னு யென்றே
யுன்னருமை மதலைநினைத் தோலமிட
லறிந்திலையோ வுன்னை நீங்கி
இன்னலுழந் துன்கணவ னியல்பழிந்து
படுந்துயர மெண்ணி லாயோ
என்னையொரு மொழிகழறா யெங்குந்ருய்
பெண்மணியே யெங்குந் ருயே?

11

முல்லைநறுங் குழலாளே யுணைப்பெற்றேன்
றுயர்க்கடலில் மூழ்க விட்டாய்
அல்லலுழந் துன்கணவ னிலையவிட்டாய்
பின்னவனை யாராத் துக்கம்
புல்லவிட்டாய் புதல்வியையுந் தனிக்கவிட்டாய்
யுறவினரைப் புலம்பவிட்டாய்
வல்லையுயிர் துறந்துலக வாழ்வுவிட்டாய்
யிஃதென்னே வள்ளி மாதே.

12

WANTED

I

Not systems fit and wise,
Not faiths with rigid eyes,
Not wealth in mountain piles,
Not power with gracious smiles,
Not even the potent pen ;
Wanted : Men.

II

Wanted Deeds ;
Not words of winning note,
Not thoughts from life remote,
Not fond religious airs,
Not sweetly languid prayers,
Not Love of caste and creed ;
Wanted : Deeds.

III

Men and Deeds;
Men that can dare and do,
Not longing for the new,
Not pratings of the old ;
Good life and actions bold,
These the occasion needs,
Men and Deeds."

